

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 909

Divendres, 23 de juliol de 2010

Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

PRESIDÈNCIA DE L'IM. SR. JOAN MIQUEL NADAL I MALÉ

Sessió núm. 37

S U M A R I

Sol·licitud de compareixença

de representants de l'Associació Catalana de Ràdio perquè exposin la situació de la ràdio privada a Catalunya (tram. 356-00802/08) p. 5

Compareixença

de representants de l'Associació Catalana de Ràdio per a exposar la situació de la ràdio privada a Catalunya (tram. 357-00524/08) p. 6

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'estudi de l'opinió pública sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (tram. 322-00348/08) p. 18

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre els canals temàtics de Televisió de Catalunya (tram. 323-00073/08) p. 20

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre els criteris de l'audiodescripció dels programes de Televisió de Catalunya (tram. 323-00074/08) p. 21

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la manca d'un espai destinat al públic infantil a les emissores de Catalunya Ràdio (tram. 322-00349/08) p. 21

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les previsions del tractament informatiu de les eleccions nacionals de la tardor del 2010 (tram. 322-00350/08) p. 22

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'aparició d'informacions amb una determinada orientació política (tram. 322-00357/08) p. 23

→

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la previsió d'informar sobre els motius de la convocatòria de vaga general (tram. 322-00359/08) p. 24

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb relació a la presència dels joves als mitjans de comunicació (tram. 322-00360/08) p. 25

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els motius de la seva dimissió (tram. 312-00247/08) (retirada) p. 26

Preguntes

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les perspectives de futur i els reptes de la corporació (tram. 312-00249/08) i sobre el període transcorregut sota la seva direcció (tram. 312-00250/08) p. 27

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els canvis produïts en la direcció general de la corporació (tram. 322-00351/08) p. 28

Preguntes

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals relatives a la dimissió de la directora general (tram. 322-00352/08, 322-00353/08 i 322-00354/08) (decaigudes) p. 29

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla de reestructuració de la corporació i de les seves empreses filials (tram. 312-00248/08) p. 30

Preguntes

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals relatives a la dimissió de la directora general (tram. 322-00352/08, 322-00353/08 i 322-00354/08) (decaigudes) (continuació) p. 31

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla de reestructuració de la corporació i de les seves empreses filials (tram. 312-00248/08) (continuació) p. 32

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els objectius de la fusió per absorció d'Activa Multimèdia per part d'Interactiva (tram. 322-00355/08) p. 33

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les raons de l'exempció de pagament de l'espot d'Omnium Cultural *Somtem* (tram. 322-00356/08) p. 33

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de la publicitat a TV3 i a Catalunya Ràdio (tram. 312-00251/08) p. 34

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre les mesures previstes per a garantir la qualitat i la millora del doblatge en català (tram. 323-00075/08) p. 35

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
sobre l'aplicació del decret de mesures per a reduir la despesa
(tram. 322-00358/08) p. 36

Pregunta

al director de Catalunya Ràdio sobre la situació de la corporació d'acord
amb els darrers estudis d'audiència (tram. 323-00076/08) p. 38

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
sobre l'anomenada «guerra del futbol» (tram. 312-00252/08) p. 38

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 37

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el Sr. Nadal i Malé, acompanyat del vicepresident, Sr. Balcells Gené, i del secretari i les secretàries en funcions, Sr. Carrillo Giralte, Sra. Llansana Rosich i Sra. Roca i Perich. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alòs Lòpez, Sra. Borràs i Solé, Sr. Cuminal i Roquet, Sra. Ortega i Alemany, Sr. Recasens i Guinot i Sra. Vidal i Huguet, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Ferran i Serafini, Sra. Figueras i Siñol, Sr. Font i Cardona i Sr. Pérez Ibáñez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sr. Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sr. Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Sr. Enric Marín i Otto; la directora general, Sra. Rosa Cullerell i Muniesa; la directora de Televisió de Catalunya, SA, Sra. Mònica Terribas i Sala; el director de Catalunya Ràdio SRG, SA, Sr. Ramon Mateu i Llevadot, i el secretari general de l'Associació Catalana de Ràdio, Sr. Francesc Robert i Agell.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de representants de l'Associació Catalana de Ràdio davant la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè exposin la situació de la ràdio privada a Catalunya (tram. 356-00802/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Preguntes amb resposta oral als òrgans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El president

Vinga, amb el permís de la senyora secretària i tenint en compte que hi som tots, va, comenceu-me a dir, per favor... (*veus de fons*) –l'edat no perdona. (*Veus de fons*.)

Vinga, bon dia i bona hora, a veure, vinga, si us plau, comencem: les acumulacions de preguntes o l'interès que pugueu tindre en una cosa o altra, per favor... Primer comencem pels que... (*veus de fons*), d'acord –d'acord. Vinga, anem per ordre.

Sol·licitud de compareixença

de representants de l'Associació Catalana de Ràdio perquè exposin la situació de la ràdio privada a Catalunya (tram. 356-00802/08)

Estaríeu d'acord a confirmar la compareixença que tenim prevista per ara? (*Pausa.*) Sí?

El Sr. Ferran i Serafini

Si ho fa formalment, sí.

El president

D'acord. Doncs, queda aprovada per assentiment.

Ara anem a l'acumulació, i així ho deixarem tot fet. Vinga, qui és el primer que intervé?

El Sr. Ferran i Serafini

La senyora Llansana és la primera.

El president

Senyora Llansana, que vol acumulació o alguna cosa?

La Sra. Llansana Rosich

No, no.

El president

Gràcies.

El Sr. Ferran i Serafini

Jo un canvi d'ordre, eh?

El president

Sí, és el que m'has dit abans.

El Sr. Ferran i Serafini

Simplement, la senyora lletrada ha agrupat molt bé les preguntes, però estan formulades amb una miqueta de «torpesa». Jo crec que la 21... –que és culpa meva–, crec que la 21 hauria d'anar darrere de la 10; és a dir que es convertiria..., li treu el 2 i es convertiria en l'11 tranquil·lament.

El president

La 21, no?

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, perquè fa referència a tota la qüestió aquesta de la senyora Cullerell i tal, i per no repetir deu preguntes després del mateix tema...

El president

Senyora Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, jo voldria agrupar les preguntes número 9, 12, 13, 14.

El president

Nou...

La Sra. Ortega i Alemany

...12, 13, 14.

El president

Molt bé, 9, 12, 13 i 14.

Escolta'm una cosa, la «corpo» demana que s'incorpori l'11 en aquest plegat. Vostè està d'acord a...? No? O sí?

El Sr. Mòdol i Bresolí

President, per la meua part no hi ha inconvenient de parlar darrere de la senyora Ortega dintre d'aquesta...

El president

No, darrere la senyora Ortega no parlarà.

La Sra. Ortega i Alemany

No, a veure, a veure...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Perdó, darrere el senyor Ferran –perdó.

El president

Exacte. *(Veus de fons.)*

El Sr. Mòdol i Bresolí

Senyor Ferran, darrere la senyora Ortega és, eh? *(S'esdevé un diàleg entre diversos diputats.)* No, ho dic perquè la senyora Ortega acumula 9, 12, 13 i 14; per tant, jo parlaria darrere la senyora Ortega, perquè la 9 té prevalença.

El Sr. Ferran i Serafíni

No, perquè és que hi ha la 10, que és d'un servidor. *(Veus de fons.)* A veure si ho entenc, senyor president: primer seria l'agrupació de preguntes que ha plantejat la senyora Ortega; després la 10 i l'11, que són les que em pertanyen a mi per ordre d'entrada a registre... *(Algú diu: «No, la 10.»)* La 10 i l'11, que ha passat de la 21 a l'11.

El president

Jo, el senyor Ferran, encara que sembli que no, sempre l'he entès.

El Sr. Ferran i Serafíni

És que som persones de mètode, vostè i jo, senyor president.

I després seria el senyor Bresolí *(algú diu: «Mòdol»)*, Mòdol Bresolí, que és l'11 autèntica, no l'afegida.

Gràcies.

El president

Senyora Ortega, ara he d'entendre que vostè no vol acumular la 9 a la 12, 13 i 14, no?

La Sra. Ortega i Alemany

No, president, en tot cas, jo, en ares d'aclarir les coses, com que la pregunta número 9, doncs, va adreçada a la directora, la pregunta número 9 per una banda i, en tot cas, la 12, la 13 i la 14 sí que les agruparé.

El president

Doncs, molt bé. No l'agrupa, la 9 no l'agrupa; la 9 la fa a banda, i agrupa la 12, 13 i 14. I d'aquesta manera es canvia el sistema i l'ordre.

Hi ha alguna cosa més? *(Pausa.)* És habilitat fenícia. Alguna cosa més? *(Pausa.)* No?

La sessió se suspèn a les deu del matí i nou minuts i es reprèn a les deu i deu minuts.

El president

Doncs, vinga.

————— Modificació de l'ordre del dia

Senyores i senyors, donem la benvinguda al senyor Robert i als seus companys membres de l'associació de la ràdio, Associació Catalana de Ràdio.

Compareixença

de representants de l'Associació Catalana de Ràdio per a exposar la situació de la ràdio privada a Catalunya (tram. 357-00524/08)

Senyor Robert, té la paraula. Aproximadament, mogui's entre quinze i vint minuts.

El Sr. Francesc Robert i Agell (secretari general de l'Associació Catalana de Ràdio)

Molt bé.

El president

Aquí li deixo això perquè pugui tindre un cert control; quan comenci a parlar el posaré en marxa.

El Sr. Francesc Robert i Agell

Moltes gràcies. Bon dia. Voldríem excusar, en primer lloc, Eugeni Sallent, el president de l'Associació Catalana de Ràdio, que no ha pogut ser en aquesta compareixença. I volem donar les gràcies molt especialment a tots els membres de l'Associació Catalana de Ràdio que ens han volgut acompanyar en aquesta ocasió.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

En aquesta intervenció d'avui, l'Associació Catalana de Ràdio pretén cridar l'atenció d'aquesta cambra sobre el creixent desequilibri entre el sector públic i el sector privat a Catalunya i les conseqüències que això pot comportar si no es prenen mesures de redreçament. Deixin-me agrair als grups que ens hagin donat l'oportunitat de comparèixer abans de finalitzar aquest període de sessions; sabem que ha estat complicat, però hem volgut fer evident en l'escrit de petició adreçat a tots els grups d'aquesta cambra que ens trobem davant d'un moment d'especial transcendència per al futur del sector radiofònic a Catalunya, tant per raons conjunturals com per raons estructurals que explicarem tot seguit.

La darrera vegada que l'associació va comparèixer en comissió va ser arran del procés d'elaboració de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya. Si em pregunten si el sector està millor o pitjor que aleshores, els he de dir que francament, a pesar de multitud d'indicis de millora, en conjunt som lluny de les esperances que va suscitar la redacció d'aquesta llei, i temps a venir ens veurem encara en pitjors condicions.

Aquesta entitat, que ja té més de quinze anys, té entre els seus principals objectius fundacionals l'equilibri entre el sector públic i el sector privat, en tres àmbits: l'accés a les ones, la publicitat i els continguts. Aquests objectius tenen a veure amb allò que es podia esperar de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, però hem avançat ben poc, quan no hem reulat directament, aquests darrers cinc anys.

És indubtable l'aportació que la ràdio pública ha fet històricament a aquest país, a tot nivell. La ràdio pública local ha estat exemple i pionera de servei públic a la comunitat. A l'impuls original de la ràdio generalista en llengua catalana, hi té un paper fonamental el sector públic, i això és incontestable.

L'Associació Catalana de Ràdio, però, vol manifestar que l'actual sistema radiofònic català no és viable i que ha arribat el moment d'impulsar un nou model de convivència del sector públic i el sector privat, on cadascú tingui ben delimitat el seu paper, la seva funció i, especialment, el seu finançament. Hi ha un espai de la ràdio pública i un espai de la ràdio privada tant a l'àmbit local, com a l'àmbit nacional, com a l'àmbit estatal, però no en les condicions actuals del sistema.

Passarem tot seguit a contextualitzar els motius de la urgència amb què hem sol·licitat de comparèixer.

En primer lloc, volem posar de manifest que no hi ha hagut mai a Catalunya –ni, pel que ens consta, a l'Estat– una mirada global sobre el sistema radiodifusor en el seu conjunt; és a dir, públic i privat, conjunt de continguts i de titularitats, pluralitat i finançament. S'ha anat regulant, especialment en el cas del sector públic, a demanda de les administracions, és a dir, satisfent consecutivament les exigències de totes i cadascuna de les administracions que han volgut fer ràdio, la qual cosa ha convertit Catalunya en un dels països, dels únics països on cada nivell d'administració explota el seu propi servei radiodifusor.

Per bé que la Llei de comunicació audiovisual ja mostrava voluntat de regular en un entorn canviant, hi ha

fets esdevinguts els darrers mesos que podrien arribar a justificar una revisió d'alguns aspectes d'aquesta norma, justament quan, cinc anys després de l'aprovació de la llei, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya es troba en procés d'aprovació d'una instrucció sobre la publicitat a la ràdio pública que, fins on hem conegut, no fa sinó donar satisfacció a les necessitats de doble finançament de les ràdios públiques.

Així mateix, el Govern ha d'aprovar el contracte programa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, eina que fixa els criteris de finançament per als propers quatre anys a través de publicitat i per aportació pública. Avancem aquí que Catalunya Ràdio suposa gairebé un 20 per cent de tot el mercat publicitari radiofònic català.

Finalment, el Consorci de Comunicació Local, la COM, ha aprovat el reglament i es troba també en fase d'elaboració del seu contracte programa.

Entre les causes estructurals, hem de mencionar el creixement extraordinari que ha tingut els darrers anys el sector de la ràdio pública a Catalunya, i s'ha convertit aquest espai radiofònic en un dels únics de tot Europa on cada nivell d'administració explota el seu propi servei de ràdio. El fet que algunes d'aquestes xarxes o emissores públiques siguin doblement finançades, les de Catalunya Ràdio o la COM, les municipals, altera de manera greu, i molt greu en alguns casos, la situació de necessària i pacífica concurrència entre el sector públic i el sector privat, amb casos de competència deslleial insostenibles.

Aquesta situació ha estat posada de manifest reiteradament i públicament els darrers anys per part de l'associació i ha estat recollida per la literatura científica del sector, que parla obertament de Catalunya com un dels mercats més complexos i competitius de tot Europa.

Entre les causes conjunturals, i no per això de menor rellevància, cal destacar l'actual context de crisi econòmica, de final impossible de predir, que posa en greu risc la viabilitat de les empreses del sector privat radiofònic i, per tant, en última instància, la pluralitat que representa aquest conjunt d'empreses.

Aquest és el quadre de l'evolució dels ingressos publicitaris de la ràdio a Catalunya 2007-2009. És un estudi anticipat, que es donarà a conèixer després de l'estiu, que elabora l'informe de la ràdio de Catalunya, a l'Observatori de la Ràdio de Catalunya, que és una entitat formada per tots els operadors de ràdio, públics i privats, de Catalunya amb la Universitat Autònoma.

L'any 2007 hi havia uns ingressos al conjunt de Catalunya de 75 milions d'euros; l'any 2008 hi havia uns ingressos de 71 milions d'euros per al conjunt del mercat, públic i privat, i l'any 2009 hem caigut fins a uns ingressos de 57 milions d'euros. El 2010 no serà millor.

Aquest és l'efecte que ha tingut ja en les contractacions laborals i de col·laboradors, tant de programa com mercantils, al conjunt d'empreses de l'Associació Catalana de Ràdio. És a dir, el maig de 2008 hi havia 692 persones contractades a Catalunya del sector privat; el 2009, 650; el 2010, al maig, 597.

En col·laboradors –no menys rellevants quan estem parlant de la gent que produeix programes per temporada i de gent, diguem-ne, que es dedica a vendre publicitat a comissió–, ha caigut un 25 per cent en aquest temps. Les dades, diguem-ne, en el gràfic són encara més evidents.

En aquest context, les decisions de caràcter normatiu –la instrucció del CAC, governamental, contracte programa– i l'aplicació de la llei actualment en vigor poden suposar un gravíssim empitjorament de l'actual situació, com hem estat reiterant els darrers anys, a causa del doble finançament del sector públic audiovisual radiofònic i de les condicions d'explotació d'aquests mitjans públics, extraordinàriament ineficaces i ineficients, que poden perpetuar un model insostenible i que alteren greument la viabilitat del conjunt del sistema.

En aquest sentit, l'associació catalana s'ha adreçat ja tant al CAC com al Govern: al CAC, per sol·licitar que aturi els efectes de la instrucció sobre la publicitat a les ràdios públiques, perquè hi ha un debat previ que s'ha de produir en el marc d'aquest Parlament i que hauria de posar unes noves bases normatives al finançament de les ràdios públiques; al Govern, per manifestar la necessitat de suspendre la redacció del contracte programa fins que s'hagin produït el debat i replantejament de l'actual marc normatiu, que limiti i suprimeixi l'accés al finançament per publicitat del sector radiofònic públic. Ja hem dit que hi ha pocs mercats a Europa amb tanta concurrència del sector públic i amb un pes tan potent en l'obtenció de recursos publicitaris.

Què ens fa demanar ara aquesta aturada per revisar el moment on som? En primer lloc, la presència al sistema radiodifusor d'un sector privat plural informativament i empresarialment, que dona satisfacció als principis de servei de comunicació previstos a la llei, especialment també –i ja ho veurem, amb una dada que no s'havia conegut fins avui– en el cas de la llengua catalana, i que hauria de conviure sense desavantatges amb el sector públic audiovisual, tal com reclama no sols la mateixa norma catalana quan parla de concurrència pública i privada plural, lliure i lleial, sinó tal com diu el punt catorzè de la comunicació de la Comissió Europea, sobre aplicació de les normes en matèria d'ajuts estatals als serveis públics de radiodifusió de 27 d'octubre de 2009, que insta que es respecti l'estructura dual pública/privada del paisatge electrònic dels mitjans de comunicació i fa atenció als aspectes relacionats amb el mercat i la competència.

En segon lloc, la percepció des de l'ACR que no es respecten els punts quinze i setze d'aquesta comunicació de la Comissió Europea, quan exigeix transparència, control, lleialtat i respecte a la iniciativa privada en matèria de radiodifusió pública. Específicament es diu que cal tenir en compte els radiodifusors comercials, alguns dels quals estan subjectes a obligacions de servei públic, que també exerceixen un paper important en la consecució dels objectius del protocol d'Amsterdam, en la mesura que contribueixen al pluralisme, enriqueixen el debat cultural i polític i amplien l'oferta de programes.

De la mateixa manera, creiem que tampoc no es respecten els punts 94, 95 i 49 d'aquesta mateixa comunica-

ció. El punt 94 diu que està prohibit abaixar els preus de la publicitat per reduir els ingressos dels competidors, en la mesura en què els ingressos inferiors resultants estiguin coberts per la compensació pública. Tampoc es compleix el que diu el punt 95, el respecte als principis de mercat pels organismes públics de radiodifusió, en especial la qüestió de si els organismes públics de radiodifusió estan subcotitzant preus en les seves ofertes comercials. No es respecta tampoc el que diu l'apartat 49: «Els operadors de servei públic de radiodifusió poden realitzar activitats comercials tals com la venda d'espais publicitaris per obtenir ingressos, però aquestes activitats no poden considerar-se mai com a part del servei públic.»

Vegem, doncs, en cinc apartats, quina és la situació avui del sistema radiofònic català. Parlarem d'accés a les ones, de la programació, de la llengua, del finançament i de què s'està esdevenint en aquests moments a Europa.

Catalunya té avui un 75 per cent de les freqüències ocupades pel sector públic; això és un 25 per cent més de sector públic del que està passant a la resta de l'Estat. Aquí tenen l'evolució 2004, 2006, 2008, on destaca Catalunya Ràdio, COM Ràdio, Ràdio i Televisió Espanyola i les freqüències municipals, de manera que ens situem a 2008 en un 75,7 per cent de freqüències públiques i un 24,2 per cent de freqüències privades. Aquesta seria l'evolució.

I aquesta és la situació a l'Estat: avui hi ha 1.212 emissores de ràdio municipals, 546 d'autònòmiques, 690 de ràdio estatal i 1.906 de ràdio privada. Aquest és el resum dels percentatges a Espanya, amb Catalunya inclosa: 56 per cent de públiques, 43,7 per cent de privades. Si el que fem és treure l'efecte de Catalunya sobre aquestes dades espanyoles, ens trobem que sense Catalunya hi ha un 52 per cent de sector públic a les ones a Espanya i un 48 per cent de sector privat; incloent-hi Catalunya, 56-43. Dades, per tant, que contrasten vivament amb el que està passant en el cas de Catalunya.

Però això no és només el que ens passa en l'accés a les ones. Això és el Pla tècnic nacional de radiodifusió sonora; els prego que prestin atenció a la columna tercera del final, que diu PRA. El PRA és la potència radiada aparent –està remarcada en negre–, això són els quilowatts amb els quals aquestes emissores poden emetre en el seu mercat. Les primeres freqüències són les privades: això és Collserola, fins a 20 quilowatts de PRA; Catalunya Ràdio, 100 quilowatts de PRA; Ràdio Nacional d'Espanya, 100 quilowatts de PRA; nosaltres, 20 quilowatts de PRA, el que pot emetre amb més potència.

Fixin-se també com a la localitat de servei diu «Barcelona»; en canvi, a les públiques la localitat de servei no apareix, sinó que apareix directament el centre emissor. Ens trobem amb la paradoxa següent: nosaltres no podem denunciar, si som una emissora de Barcelona, una interferència a l'Hospitalet, perquè el Pla tècnic nacional –oh, paradoxa!– ens reserva només el respecte a la nostra localitat. Això no passa amb la pública: pot emetre fins allà on arriba, i fins allà on arriba els organismes públics l'han de defensar.

Per no cenyir-nos al cas de Barcelona, aquest és el cas de Girona: les privades, 10 quilowatts; Catalunya Ràdio, 25 quilowatts; Ràdio Nacional d'Espanya, 70 quilowatts.

Venim d'una tradició de titularitat pública de l'espectre, per la consideració de bé escàs, que ens condueix a la situació insòlita del dret preferent de qualsevol administració pública a l'ús de l'espectre. Aquest dret preferent sol acabar convertint-se en una política de fets consumats i de la regularització administrativa i legal *a posteriori*. És a dir, el sector públic ocupa freqüències, i després les administracions o el legislador en alguns casos ja s'ocupa de la seva legalització. Dos exemples.

L'adjudicació directa al sector públic de freqüències que formen part del Pla d'FM del sector privat i que van ser cedides a COM Ràdio. Es tracta d'un cas únic a tot l'Estat de detracció de freqüències previstes per a ús comercial per cedir-les a l'explotació comercial per part d'una xarxa pública i que l'associació ha recorregut davant dels tribunals.

Un altre exemple: consulteu quantes de les 228 freqüències que utilitza Catalunya Ràdio eren legals el dia de la seva posada en marxa. En primer lloc s'ocupen les freqüències, i després algú ja resoldrà la qüestió legal. El sector privat no pot posar en marxa impunement i discrecionalment les freqüències que necessita per poder-hi competir.

I encara un altre greuge. El sector privat ha de satisfer una doble imposició per poder accedir a l'espectre radioelèctric: en primer lloc, ha de pagar una taxa anual a l'Estat per la concessió de l'espectre, tant per la freqüència d'FM com pels enllaços que pugui utilitzar; així mateix, ha de satisfer un cànon al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per l'exercici de l'activitat de ràdio. Per tant, paguem dos cops per accedir a l'espectre. Les ràdios públiques no paguen res. Aquí tenen els imports anuals –això s'ha de multiplicar per deu anys de vigència d'una concessió administrativa– i, en contrast, el que paga el sector públic, que sí que pot continuar fent publicitat.

S'ha dit que la ràdio pública continua fent un servei de substitució, en molts casos, on no hi hauria oferta privada per satisfer aquelles necessitats de comunicació. Això..., el que els voldria respondre és que, en el darrer concurs, per a les freqüències de territoris més petits hi va haver com a mínim deu operadors privats disposats a gestionar aquella freqüència, i, a diferència del que ha passat al concurs de TDT, no va quedar cap freqüència deserta. Ens trobem, doncs, davant d'una situació d'inflació de ràdio pública per l'aplicació d'aquest dret preferent, amb un problema gravíssim de reiteració en alguns casos per manca de model clar de servei públic, reiteració de continguts.

Toca, per tant, preguntar-nos quins continguts radiofònics es fan a Catalunya i si aquí sí que som capaços de distingir qui fa servei públic. Aquestes són les programacions de la temporada 2007-2008, però que es poden traslladar al 2008-2009. Els he de dir que tota aquesta documentació és pública i accessible; s'ha obtingut dels informes del Consell de l'Audiovisual de Catalunya,

dels informes de la ràdio de Catalunya que edita l'Observatori de la Ràdio de Catalunya, del *Diari Oficial de la Generalitat*, de les pàgines web i de les informacions que públicament ofereixen les administracions que gestionen emissores de ràdio.

La conclusió que els vull llegir... És a dir, això són les ràdios que operen a Catalunya, públiques i privades, amb indicació del gènere del seu contingut –«in» és informació–: informació-entreteniment, esports, humor, participació, cultura, música, només entreteniment i religió. La conclusió que ja avancem és la següent: els models programàtics de la ràdio pública i la ràdio privada de contingut convencional, és a dir, ràdio generalista, els conformen bàsicament els mateixos gèneres. Hi ha variacions en alguns casos, poc significatives, en els percentatges dedicats a informació i entreteniment i esports, com a grans gèneres programàtics. En gairebé tots els casos, que és el que els volia indicar, el 60 per cent de les graelles el formen informació i entreteniment, i s'arriba al 70 o al 75 per cent, tant a les públiques com a les privades, sumant-hi els esports, sense poder distingir ràdio pública de ràdio privada. Només queda un 15 per cent per als altres gèneres. Pel que fa als formats, l'estructura i la programació, no hi ha cap diferència entre sector públic i sector privat.

Això, en l'àmbit de la ràdio pública, contrasta amb el que succeeix, per exemple, amb la BBC. Aquests són, de la pàgina web de la BBC, els continguts oferts a través dels diferents canals de ràdio de la BBC, ordenats per gèneres. (*Pausa.*)

Creiem que hi ha, per tant, un extens camp per explorar, una tasca d'exploració de gèneres, que ja s'ha fet, com veiem, a la BBC: per exemple, programacions específiques adreçades al públic infantil, que tenen l'efecte beneficiós sobre el conjunt, perquè aporten oients potencials al mitjà; els dramàtics, una fórmula que, com ja ha passat en televisió, són un suport fonamental a la indústria cultural; programes divulgatius i directament educatius, que acosten l'oient a realitats de manera com ho fan, per exemple, en televisió els documentals.

Pel que fa als continguts del servei públic de comunicació local, hem arribat a la conclusió següent: no se sap ben bé avui en què consisteix la comunicació pública local. No hi ha dades oficials de què emeten exactament la totalitat de les més de 253 emissores de titularitat municipal de Catalunya. Tot plegat, com a molt, una autodeclaració genèrica donada a conèixer per la Federació de Ràdios Locals fa dos anys en el Llibre blanc de la ràdio pública local, però on, sorprenentment, ningú no declara que emet radiofórmula musical.

Nosaltres podem anticipar tres fets. Algunes d'aquestes ràdios continuen responant al principi de comunicació i servei local; la majoria, però, o bé emeten una fórmula musical comercial de continuïtat, en alguns casos fins i tot amb cessió d'explotació, o bé connecten amb COM Ràdio, cadena de programació generalista, contra el nom del consorci que la sosté. No pot ser local una cadena amb qui es connecten més de cent vint ràdios municipals, amb emissores, com en els casos de Barcelona, Lleida i Girona, que a més a més fan de simples repetidors, a pesar de la voluntat de vestir-ho com un

servei de sindicació de continguts. La programació local no pot ser sindicada; o és local o no és.

En els informes del CAC –aquí en tenim l'exemple–, de més sis-centes pàgines, pràcticament no es diu res d'un potencial de freqüències i emissores que suposen un terç de tota la programació de la ràdio de Catalunya. A l'informe de 2004 no n'hi ha ni una sola línia, i al del 2008 es dediquen menys de cinquanta línies a la ràdio municipal.

Finalment, i per referir-nos encara a la funció de servei públic, s'incompleteixen, a parer nostre, alguns dels mandats de servei públic pel que fa a continguts. La Llei de comunicació audiovisual de Catalunya encarregava expressament la promoció activa de la convivència cívica i el desenvolupament plural i democràtic de la societat. Amb 560 freqüències de ràdio pública a Catalunya, algunes de les quals haurien d'acollir específicament les inquietuds i les aportacions de l'anomenat «tercer sector», resulta paradoxal que s'hagi de buscar acomodatament a aquestes entitats precisament en noves freqüències de ràdio, tal com pretén ara el projecte de decret del Govern català.

Per anar acabant, deixin-me presentar-los només dues dades que jo crec especialment rellevants pel que fa al contrast del que s'havia considerat tradicionalment que era la missió essencial de servei públic, en el cas de Catalunya, de les emissores de ràdio pública, i el que està fent avui el sector privat, que és el cas de la llengua.

Avui la llengua utilitzada al conjunt d'emissores de ràdio privades de Catalunya supera en un 305 per cent el nombre d'oients que aporta la totalitat de freqüències de ràdio públiques que operen a Catalunya. Això inclou –ara ho veurem– tant la ràdio privada que només emet, per a Catalunya, només en català, com la ràdio privada que emet per a la resta de l'Estat i que a Catalunya també ho fa en català.

Aquestes són les dades de la ràdio generalista pública, amb el nombre d'oients i la ràdio temàtica musical i informativa, separada per formats. Aquestes són les dades equivalents del sector privat que només emet en català per a Catalunya, és a dir, les emissores de ràdio només, cent per cent, en català. Aquestes són les dades que no es coneixien de l'aportació que fa també la ràdio privada estatal amb implantació a Catalunya, amb oients que només ho són de les hores en català.

Per tant, aquesta és la dada que aportem avui i que no es coneixia sobre l'efecte que té en aquests moments el conjunt de la ràdio privada a Catalunya en la seva contribució a la normalització lingüística.

En dos minuts i mig, passo per sobre dels temes que ens queden. Volíem entrar ara a parlar del finançament, abans d'arribar a les conclusions.

El cost del sector públic radiofònic a Catalunya és de 60 milions d'euros l'any. Aquesta xifra encara ningú no l'ha posada sobre la taula, ningú no l'ha qüestionada. Catalunya Ràdio rep més de 37 milions d'euros l'any de la Generalitat, a més dels ingressos en forma de publicitat institucional. COM Ràdio rep més de 10 milions d'euros l'any entre Ajuntament i Diputació de Barcelona. Aquí s'hi han d'afegir les més de 250 emissores de

ràdio, algunes de les quals tenen despeses superiors als 500.000 euros d'explotació.

El cost total d'explotació de Catalunya Ràdio és de 51 milions d'euros, amb 420 persones a la plantilla. En el conjunt, des de 2001, hi ha més de 300 milions d'euros dedicats a la ràdio pública.

Els dèficits d'explotació s'evidencien en el creixement imparable de les despeses, que han augmentat en més d'un 60 per cent a Catalunya Ràdio els darrers sis anys, i gairebé en un 20 per cent entre 2008 i 2009 a COM Ràdio.

Aquestes són les aportacions públiques a Catalunya Ràdio aquests últims anys. I aquesta és la dada del cost de producció de Catalunya Ràdio, la SER, Ràdio Nacional d'Espanya, COPE, Onda Cero i RAC1: el nombre de treballadors, a la primera columna; el cost per empleat, a la segona columna; els centres de treball, que no és un fet menor, i ara explicarem per què, a la tercera columna; el nombre de productes emesos, que tampoc és un fet menor, i finalment, les despeses en personal.

Per què dic que no és un fet menor el nombre de centres de treball? Perquè cada centre de treball implica com a mínim un delegat/delegada o director/directora, la qual cosa fa que, les ràdios privades que tenen delegacions a tot el territori, les seves despeses mitjanes s'hagin d'incrementar, pel fet que les categories que hi ha sobre el territori també equivalen a direcció. Això en centres amb poca gent, diguem-ne que ja no s'esdevé. Per tant, quan la SER diu que té noranta centres de treball al territori, vol dir que almenys noranta de totes aquestes persones tenen càrrec directiu.

(*Pausa. Veus de fons.*) Només explico dos exemples d'Europa i les conclusions, si m'ho permeten.

S'està produint un canvi de model en la gestió del sector públic simultàniament a tot Europa, en el sentit de la millora de l'eficiència, reducció o desaparició del finançament en publicitat. Vet aquí alguns exemples recents. Des de final de 2009, la BBC enfronta una reorganització, potser la més important de la seva història, i no només reorganització entenant-la com a aprimament d'estructura, sinó també quins serveis s'han de prestar i quant ha de costar. L'organisme públic de la ràdio i televisió flamenc a Bèlgica ha aprovat, el desembre de 2009, mesures d'estalvi econòmic per un import de 71 milions d'euros. La ràdio i televisió pública austríaca, ORF, ha hagut de limitar des de finals de 2009 el finançament per complir estrictament el mandat de servei públic a instància de la Comissió Europea; hi haurà un control *ex post* efectiu que previngui la sobrecompensació i que assegurí que totes les activitats comercials estan en línia amb els principis europeus de competència. El mateix ha passat a Alemanya amb l'ARD i la ZDF, on s'ha establert una definició més clara de missions de servei públic i implementat mecanismes de control per prevenir la sobrecompensació. A més a més, hem vist ja els casos de França, amb la supressió de la publicitat, i darrerament de Televisió Espanyola aquí.

A manera de conclusió, la viabilitat de les empreses privades de ràdio és garantia de pluralitat en l'elecció per l'oient. La crisi publicitària és un problema de llarga

durada, però conjuntural. L'accés il·limitat al mercat publicitari per part de les ràdios públiques és un problema estructural que ha esdevingut una greu amenaça. Mentre el creixement del sector privat s'ha anat produint d'una manera regulada i progressiva, el creixement del sector públic ha estat a demanda de les administracions sense ordre ni concert, i avui està sobredimensionat i resulta extraordinàriament car.

L'ACR està convençuda que hi ha espai per al sector públic i per al sector privat, però cal ordenar l'accés del sector públic a l'activitat de radiodifusor, tal com s'ordena per al sector privat, establir criteris i fer-ne un seguiment posterior.

Per tot plegat –i amb això acabo–, demanem a aquest Parlament que encarregui un estudi sobre el sistema radiodifusor a Catalunya i que avaluï la situació de concurrència del sector públic i del sector privat: freqüències, cost, finançament i formats de programació i continguts actualment existents. Dos, que adreci una recomanació al CAC i al Govern perquè aturin qual-sevol iniciativa normativa o acord fins a conèixer els resultats d'aquest estudi, amb les conseqüències legislatives que se'n derivin. I finalment, la modificació de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya, amb una aposta clara per la reducció fins a l'eliminació de tota la publicitat de les emissores públiques que operen a Catalunya. Demanem, en definitiva, que es creïn les condicions perquè el servei públic no hagi d'abocar-se a la publicitat per fer viables els seus projectes i la ràdio privada pugui veure garantit el seu futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè. Tenen la paraula els grups. Senyora Joana Ortega, per cinc minuts...

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. En primer lloc, volíem felicitar el senyor Robert i agrair la seva compareixença aquí. Felicitar-lo per la seva exposició, senyor Robert, perquè realment ha estat un..., vostè ha fet una diagnosi, jo crec que ha fet, a més a més, una exposició valenta, rigorosa, plena de dades i d'indicadors. Jo li demanaria després, si és tan amable, doncs, que ens poguéssis facilitar als diputats totes aquestes dades, que algunes per a nosaltres, almenys per al nostre grup, eren desconegudes.

Vostè posava en evidència que estem en un moment transcendent, transcendent per al futur radiofònic català. I, a més a més, vostè alertava, d'alguna manera, d'aquest creixent desequilibri que hi ha entre el sector públic i el sector privat, la qual cosa pot facilitar, doncs, que hi hagi un problema de convivència entre els dos sistemes de comunicació, no?, pel que fa a les ones, pel que fa als continguts i també pel que fa a la publicitat.

I vostè ens reclama, a més a més, aquest model de convivència, però jo crec que hi ha una cosa que vostè ha deixat molt clara, i és que hi ha espai per a la ràdio pública i hi ha espai per a la ràdio privada, cosa en què des del nostre grup, doncs, coincidim plenament. Però el que sí que és important, i jo crec que sobretot ho és

en aquests moments, és que realment, doncs, hi pugui haver un model de convivència que faciliti la ràdio pública i la ràdio privada.

Vostè alertava, a més a més, que el sector públic potser s'ha anat regulant a demanda, i ens ha fet un dibuix, doncs, que és una miqueta angoixant, perquè, és cert, arriba un moment que cada nivell de l'Administració pública té una ràdio o una televisió pública. Això és insostenible, ja li ho dic jo. Nosaltres, el nostre grup ja ho vàrem dir al CAC i ho vàrem exposar també en una reunió de la Comissió de Cultura. I en aquest sentit també el conseller Tresserras va posar en evidència, doncs, que calia revisar, que calia racionalitzar el mapa radiofònic català, no únicament el mapa radiofònic, sinó també tot el mapa audiovisual, pel que feia als continguts i pel que feia als operadors, primer perquè en continguts, doncs, tampoc hi ha una oferta complementària i en operadors potser hi ha aquest excés d'operadors públics que fa que siguin insostenibles i que de vegades equivoquin la seva..., o malmetin la seva funció de servei públic.

Vostè alertava, a més a més, doncs, d'aquesta competència «deslleial», entre cometes, en el sentit que, sobretot en un moment de crisi econòmica, les ràdios públiques tenen un doble finançament: per una banda, doncs, la publicitat, i per altra banda, els fons que vénen de la Generalitat, no? I que això, doncs, potser en aquests moments tampoc ajudava o no facilitava aquesta convivència de la ràdio pública i la ràdio privada.

Vostè, a més a més, ens aportava dades, doncs, si jo no ho he apuntat malament, que havia baixat la publicitat radiofònica un 24 per cent en dos anys, no?: jo crec que això ho agreuja encara més. I vostè posava sobre la taula, i ara a l'acabar, la seva preocupació, i a més a més en una situació de crisi econòmica, en una situació d'un mapa radiofònic excessiu, sobredimensionat, pel que fa al sector públic i insostenible, reconegut, com deia, pel mateix conseller Tresserras, doncs, vostè posava en evidència la preocupació perquè en aquest moment s'està lliurant una instrucció del CAC referent a la publicitat i, a més a més, hi ha també pendent el contracte programa pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i pel que fa a la COM, no? Vostè demanava aturar-ho. Jo, deixi'm que li digui una cosa. Miri, estem a les acaballes d'una legislatura, una legislatura que els mateixos socis de govern ja donen per morta, no? Em sembla que era avui que sentia, doncs, com el senyor Puigercós deia que aquest era un govern ingovernable i que hi havia un caos... Per tant, escolti, quan els mateixos membres del Govern ja demanen eleccions, jo crec que el contracte programa ja..., vull dir, ja no té sentit que surti, perquè el Govern ja no existeix, no? Ja hem entrat en època electoral i, per tant, estem en aquesta fase de descomposició i de posar-nos la samarreta de l'equidistància alguns membres del Govern.

El president

Senyora Ortega...

La Sra. Ortega i Alemany

Vostè alertava –i acabo... Ja han passat els cinc minuts, president? (Pausa.) Doncs, re, únicament dir-li que el

meu grup coincideix en aquesta situació d'inflació de la ràdio pública, en aquesta preocupació que tenen vostès de reiteració de continguts, i que, en tot cas, agafem les seves reflexions, les fem nostres. I, en tot cas, creiem que, doncs, ha de ser el proper govern que surti del Parlament de Catalunya qui pugui dictar aquestes instruccions, un cop analitzat aquest mapa que hi ha en aquests moments. I a més a més, doncs, nosaltres donem suport que es pugui fer aquest estudi sobre el sistema radiofònic del qual vostè ens alertava i que és tan necessari.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Ortega. Senyor Ferran, té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Robert, moltes gràcies pel seu informe, perquè la veritat és que és un informe molt detallat; no vull dir que ens hagi sorprès en el sentit que no pensem que vostès no puguin fer un informe d'aquest tipus, sinó que realment ens ha sorprès l'informe en si, pel seu contingut, per com especifica les coses, perquè creiem que és un informe que s'ha de llegir amb molt deteniment. I jo en aquests moments crec que tant jo com el meu grup no li podem fer una valoració aprofundida de l'informe; al que sí que podem comprometre'ns i dir-li és que ens mirarem l'informe amb molta atenció, amb molt de detall, i que pensem que, més enllà de l'àmbit dels grups parlamentaris, dels grups polítics, és un informe que ha d'anar també adreçat a altres protagonistes. Crec que és un informe que l'hem d'adreçar al CAC, perquè l'estudiï convenientment també, i crec que és un informe que l'haurà d'estudiar el futur govern de Catalunya i l'hauran d'estudiar també els grups parlamentaris que es constitueixin a la propera legislatura.

Ens sembla bé que el presentin ara, i ens sembla bé que el presentin ara perquè, malgrat conèixer que les circumstàncies eren aquestes i algunes vegades les havíem pogut comentar, sí que és veritat que entrarem en una etapa en la qual caldrà una certa puntualització, per part dels diferents agents polítics que intervinguin, de com veuen la societat i com veuen el futur i com veuen el futur dels mitjans de comunicació. I, en aquest sentit, vostès el presenten en un moment, crec, que és oportú, en el qual ja és evident que un govern que està acabant una legislatura podrà intervenir d'una forma molt escadussera o no intervenir, però sí que posa els paràmetres perquè les diferents formacions polítiques i els grups parlamentaris puguin analitzar i discutir això de cara a una nova etapa.

Miri, jo li volia dir: aquesta comissió sobretot s'ha especialitzat al llarg d'aquests mesos i d'aquests anys a tractar els temes de la ràdio i la televisió públiques. Molt poques vegades... De la ràdio i la televisió públiques d'àmbit de competència de la Generalitat de Catalunya, perquè fins i tot la televisió pública d'àmbit estatal que es fa a Catalunya, doncs, l'hem tractat d'una forma també molt marginal. I no havíem tractat mai amb profunditat tampoc el que són les relacions amb el món de la ràdio privada. I crec que hi ha una altra dimensió en aquesta

cambrà que també és la Comissió de Cultura i de Mitjans de Comunicació, on aquest tema hauria d'entrar. I que té un responsable que és un conseller i que tindrà un responsable que serà segurament un altre conseller.

I és en aquest sentit que nosaltres pensem que tot just vostès el que acaben de fer avui és obrir l'oportunitat d'un debat sobre els mitjans de comunicació i la relació públic-privat, que va molt més enllà del que és un fet puntual ara. És una qüestió..., no anava a dir «estratègica», però sí, sí més no, de mitjà termini, perquè això no ho ventilarem ni en un mes, ni en dos, ni en tres, sinó que segurament requerirà un seguit de temps continuat, on vostès i la resta de grups parlamentaris i els governs hauran d'anar tractant, parlant, dialogant, parlamentant, discutint i veient com es fan les coses.

Nosaltres els ho hem de dir: el nostre grup sempre ha intentat garantir un servei públic de ràdio i televisió que tingués cura dels continguts, que tingués cura que fos realment un servei públic d'abast per a tothom, i en aquest sentit seguirem en aquesta línia. Ara, també li vull dir que compremem la problemàtica que vostè ens planteja, problemàtica que creiem que ha de resoldre's amb una cohabitació, si em permet l'expressió francesa, entre el que és el públic i el privat. I que realment dir-li també que el que és la crisi, el que és la situació econòmica, el que és el descens de publicitat, el que és la competència estan afectant també la ràdio pública i la televisió pública, i no sols pels seus agents que actuen per a les seves emissores, sinó també perquè hi ha un esclat tecnològic, hi ha un esclat de noves ofertes de moltíssimes coses que fan que la joventut, que la gent s'adreci a mil terminals diferents que ja van més enllà del que ha estat clàssicament escoltar o veure la televisió.

Miri, jo, si em permet, i vaig acabant, jo crec que sí que ens hem de fer una certa autocrítica pel que ha estat l'evolució del que és la confecció de les lleis audiovisuals que s'han fet en aquest país. Si a mi em pregunta què n'opino, jo li diré que potser ha estat excessivament acadèmica, la formulació del que hem legislat, potser ha estat excessivament acadèmica, potser ha estat molt de laboratori, molt de *pizarrín*, d'allò que seria ideal, emmirallant-nos en algunes coses que potser –vostè ho deia– no existien en realitat. Però hi havia un fil de bona voluntat en fer això, perquè realment es buscava la perfecció, que a vegades la perfecció ens ve del món acadèmic, del món de les idees, no?

I també vull dir-li una cosa: no és per casualitat que estiguem en la situació en què estem ara, perquè de fet el que tenim de ràdio i televisió públiques és la conseqüència també d'una opció política presa en un determinat moment polític, que no és de fa...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...ni dos, ni tres, ni quatre anys –acabo, senyor president–, sinó d'una vintena o una vint-i-cinquena etapa, no?, de vint-i-cinc anys.

Per tant –i acabo amb això–, dir-li que ens sembla important el seu treball, que l'estudiarem, que el tindrem en compte, que l'haurem d'estudiar amb molta prudència, perquè no se li escapa a vostè que aquí hi han temes també de principis, si em permet, i entre cometes, d'una certa «filosofia» del que són els mitjans de comunicació. I dir-li que gràcies pel treball que ens han presentat, que l'estudiarem amb molta cura i que segurament tindrem temps en l'avenir de poder-lo discutir i treballar-lo i consensuar sortides.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Senyor Mòdol, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, president. També donar la benvinguda al senyor Robert i als membres de l'Associació Catalana de Ràdio que l'acompanyen.

Agrair-li, en primera instància, l'informe que avui ha presentat aquí. Tot i que entenem la preocupació que els ha portat a portar aquest informe, de fet, tots els grups parlamentaris vam mostrar de seguida predisposició perquè poguessin comparèixer al més urgentment possible davant d'aquesta comissió, perquè enteníem que la situació, en certa manera, de l'escenari que vostè avui ha dibuixat aquí, barrejada amb la situació de crisi, estaven convertint el futur de la ràdio privada de Catalunya, a ulls de vostès, que en són els principals protagonistes, en una situació realment molt complicada, no?, i que convenia, tan aviat com fos possible, que el legislador, que som els membres davant dels quals vostè avui compareix, en tingués coneixement, entre altres coses perquè hem fet una sèrie de lleis que influeixen sobre el conjunt del sistema, perquè controlem democràticament des d'aquesta comissió, fem l'exercici de control del que és el sistema públic de comunicació de la Generalitat, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i que totes aquelles coses que vostès han plantejat tenen efectes directes sobre això, no?

Nosaltres els agraiem molt el retrat que en fan vostès. De fet, el que farem és demanar al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, com a autoritat reguladora, que complementi aquest retrat, que certifiqui les dades. Hi ha aspectes que ens han preocupat, eh?, del seu informe, com per exemple el fet que la ràdio pública va a competir per la publicitat i, a més a més, ho fa en unes condicions d'avantatge en certa manera, no?, rebaixant tarifes i sent més agressiva. Creiem que aquesta no és la seua funció. I si veiem que això ha anat per aquesta línia, lògicament, també expressarem la nostra queixa als seus màxims responsables.

Vostè ha dibuixat una realitat preocupant des del punt de vista..., tal com ho ha enfocat, no?, perquè, diu, hi ha, en certa manera, dos sistemes de mesurar: per a la ràdio pública n'hi ha un i per a la ràdio privada n'hi ha un altre. A mi m'ha sorprès, per exemple, el que ha explicat que el Pla tècnic nacional..., no sé qui és que decideix que la denominació de la ubicació sigui Collserola o Barcelona, no sé qui..., li demano que quan

respongui ens ho expliqui. Però, evidentment, si això té unes implicacions, el tracte s'hauria de corregir, perquè és evident que una realitat..., és a dir, una denominació concreta pot deixar en inferioritat de condicions una de les parts, no?

Del que vostè plantejava, home, una part, encarregar l'estudi, ja li he dit que hi estem absolutament d'acord, ja li ho he dit i li ho reitero.

En el tema de la publicitat, crec, el nostre grup creu que la diferència que hi ha entre televisió i ràdio és una diferència evident: a la televisió nosaltres som partidaris oberts de la publicitat, perquè entenem que també és una eina de normalització lingüística que la televisió privada molt majoritàriament no fa; en canvi, a la ràdio, diu, la ràdio privada està ja també cobrint aquest espectre, i, per tant, s'hauria de valorar, perquè són realitats diferents, de manera diferent. Això, aquest és el punt de vista del nostre grup.

Però també entenem que el contracte programa ha de continuar el seu camí, perquè el contracte programa són molts *inputs*, la publicitat n'és un, i demanarem que es vigili específicament, però són molts *inputs* que van en la línia del compromís entre el prestador del servei públic i l'Administració pública, que és la que forneix, en certa manera, els recursos perquè aquesta prestació de servei públic tiri endavant.

Nosaltres hem demanat a aquesta comissió que es fos agosarat i innovador des del punt de vista dels formats, tant a la ràdio com a la tele, perquè entenem que és una de les obligacions del servei públic. I, per tant, la lluita per l'audiència és molt important, perquè volem serveis públics també molt potents, com volem una ràdio privada, que li reconeixem el paper que ha fet, molt potent, però també hem dit: arrisqueu, arrisqueu per damunt del que ha d'arriscar, lògicament, perquè ha de presentar un compte de resultats, la ràdio privada.

Acabaré dient que en línies generals podríem compartir una gran part de l'exposició que vostè ha fet avui. La voldrem contrastar amb l'informe del CAC. També creiem que és una anomalia que cada nivell d'administració tingui una ràdio; és a dir, de ràdio pública n'hi hauria d'haver una, i no caldria que n'hi hagués tres. Des d'aquest punt de vista, l'anomalia està molt lligada també a la nostra anomalia nacional, eh?, i això també volem que ho tinguin present.

Senyor president, ja hi tornarem. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Mòdol. El senyor Rodríguez té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Agrair també al senyor Robert i a l'Associació Catalana de Ràdio la presentació que ens han fet avui en aquesta comissió per tal de donar-nos una visió global del panorama radiofònic de Catalunya, jo crec que amb unes dades força interessants i força il·lustratives de quina és la situació del sector.

Certament, alguns dels aspectes que s'han comentat eren ja coneguts amb anterioritat, però segurament eren coneguts, allò, una mica, de forma aïllada, no? Recordo que, de forma més recent, aspectes que els han preocupat i que han sigut fruit de tractament per part del Parlament, a través segurament de propostes de resolució o d'altres iniciatives, era la situació de les emissores pirates que hi han a Catalunya i les dificultats que hi han per part del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i del mateix Consell de l'Audiovisual de Catalunya no només d'identificar-les, sinó d'intentar suprimir aquestes emissions pirates, que, doncs, òbviament, causen un dany important en el sector radiofònic, no?

També, sense anar més lluny, a la darrera Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el nostre grup parlamentari, i no sé si el senyor Mòdol hi era present o no hi era present, però... (*veus de fons*), no, no és que m'hi fiqui, no?, però ell deia que ha quedat sorprès que, efectivament, des dels mitjans públics, doncs, es llancesin determinades campanyes publicitàries agressives. En la darrera comissió de control, jo mateix denunciava que Catalunya Ràdio estava llançant ofertes amb una reducció de tarifes de fins al 85 per cent; són uns descomptes extraordinàriament importants. O, a més a més, que s'estava oferint publicitat a Catalunya Informació, quan el contracte programa prohibeix la publicitat, prohibeix explícitament la publicitat a Catalunya Informació, no?

I dèiem, i crec que és perfectament repetible en aquesta comissió i fruit del que se'ns ha explicat, que els efectes de la crisi econòmica sobre les ràdios són molt diferents en les ràdios públiques que en les ràdios privades. Si en les ràdios públiques la primera reacció és la de recórrer al major finançament per part de l'Administració que sustenta aquella emissora de ràdio –i així jo crec que ho avalen algunes de les xifres que se'ns han mostrat–, la segona reacció és pressionar perquè s'explorin totes les possibilitats d'incrementar la publicitat, perquè la crisi també afecta les mateixes administracions; i, per tant, per tal d'intentar compensar, doncs, el que s'exigeix és una major pressió sobre la publicitat. Difícilment, o molt aïlladament, la crisi sobre les ràdios públiques té efectes sobre la quantitat de llocs de treball o sobre la pèrdua de llocs de treball, perquè hi han altres variables sobre les quals poden actuar. En canvi, les ràdios privades no tenen tantes variables, només tenen els ingressos publicitaris i, a partir d'aquí, les despeses. I veiem, ho hem vist també amb les dades que se'ns han donat, que els efectes de la situació de crisi són que es perden llocs de treball a les ràdios privades, cosa que a les ràdios públiques, doncs, no succeeix. I, per tant, no es pot utilitzar aquesta variable com un element d'ajustament de la situació.

Ho ha fet el senyor Ferran en un sentit, i jo voldria fer-ho també en un altre sentit, el senyor Ferran ha dit: «Cal que fem autocrítica», i hi estic absolutament d'acord, cal que fem autocrítica i cal que ho fem específicament amb l'elaboració..., i alguns dels portaveus que estem aquí avui vàrem ser ponents de la Llei de la comunicació audiovisual, i segurament ho hem dit en altres ocasions, i jo crec que no està de més també posar-ho

en evidència: que segurament quan vàrem fer aquella Llei de la comunicació audiovisual la vàrem fer pensant molt en el nou panorama televisiu que ens venia a sobre, fruit dels canvis i de les innovacions tecnològiques, bàsicament, com era la televisió digital terrestre i com eren les afectacions sobre les televisions locals i tot el panorama televisiu, no? I, efectivament, en aquella llei ens vam orientar molt en el panorama televisiu i vam deixar de banda un sector extraordinàriament important, com és el sector radiofònic. Per tant, permetin-me que per part del nostre grup diguem: estem d'acord que segurament el lloc per intentar regular les relacions i les regles del joc entre la ràdio pública i la ràdio privada és la Llei de la comunicació audiovisual, i creiem, doncs, que estaria bé que formuléssim una revisió d'aquesta Llei de la comunicació audiovisual i establíssim unes regles del joc més justes per a tots els actors que intervenen en aquest mercat radiofònic.

Per concloure –que ja veig que el president m'amenança amb el «micro»– la meua intervenció, jo no sé si demanar-li-ho ara, perquè suposo que no tindrà la informació, però sí que, expressant la voluntat i el desig que estaria bé que hi haguessin compareixences més periòdiques de l'Associació Catalana de Ràdio, per tal de sensibilitzar el Parlament i els diferents grups parlamentaris de la seva situació i de la seva problemàtica i de l'evolució de les dades que avui ens han ofert, sí que ens agradaria també conèixer els efectes de les innovacions...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...tecnològiques sobre el mercat radiofònic, i concretament la ràdio digital o la ràdio per internet.

Gràcies, senyor Robert; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor Rodríguez. Té la paraula la senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies també al senyor Robert per la seva compareixença, pel seu informe, per la feina que han fet, que certament algunes de les parts de l'informe les havíem sentit ja avançades –ho deia abans el senyor Rodríguez–, quan fa un mes, em sembla, feia una pregunta precisament amb relació a les dades que vostès avui exposaven.

Certament, algunes de les coses que vostès diuen, doncs, ens han de fer reflexionar, no només des del marc legal que tenim, si és prou curós, si és prou *ad hoc*, si s'ha fet més pensant en la televisió que en la ràdio... Algunes de les reflexions que vostè abocava, nosaltres també les podem compartir. Ahir mateix tornàvem a dir, dimecres ho dèiem, quan compareixia el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, per exemple, que tenim una assignatura pendent amb l'accés del tercer sector als mitjans audiovisuals, i probablement amb la

reserva d'un espai propi no en tenim prou, perquè avui no té viabilitat, i hem de plantejar com això s'encabeix també en els mateixos mitjans públics. Per tant, algunes de les coses les podem compartir.

Altres no les veiem exactament igual, i tampoc és nou, vostès ja..., ja n'havíem parlat. Algunes de les coses que..., o algun exemple: vostè parlava que la programació de les ràdios públiques i privades acaba sent molt similar quant a formats de programa, no?, quan ens deia, doncs, que a informatius, a programes d'entreteniment i esports, bàsicament acaparen la graella d'unes i altres, i per tant amb això, i comparant-ho amb el que fa la BBC, ens qüestionava si aquí es pot distingir qui fa servei públic o no. Home, potser en el format, vist així, es poden assemblar; no em negarà que cal acostar també el *zoom* per veure com es fan aquests programes, com es fa la informació, quines característiques té la informació que es dona des d'un i des d'un altre, per poder afinar si realment s'està fent servei públic o no: elements de qualitat, elements de professionalitat, elements de pluralitat, d'accés, de diferents veus... I estic segura que en aquesta mirada més propera podríem distingir clarament elements de servei públic a la nostra ràdio nacional, per exemple, i altres elements que tenen a veure amb la pluralitat lògica de l'espectre audiovisual i de l'espectre també empresarial i ideològic darrere de les empreses radiofòniques del país, doncs, que contrasta, no? Per tant, no tot ho veiem de la mateixa manera.

Té de positiu, la seva intervenció, segurament, l'informe que vostès reclamen, que també creiem que el CAC hi hauria de poder dir la seva, el que ens planteja mirar-nos també amb quina..., haver de fer una reflexió general sobre l'espectre radiofònic, sobre el paper dels mitjans públics, sobre el paper dels mitjans privats, sobre aquesta convivència que, certament, ha d'existir i que hem de poder potenciar perquè tothom treballi en les millors condicions.

D'altra manera, deixi'm dir dues coses; una, respecte al servei públic. Ràdios i televisions públiques a casa nostra tenen, certament, un marc *ad hoc*: hem fet, doncs, una llei de la corporació, hem impulsat des de les institucions, des d'aquest Parlament el primer, també des del Govern, la creació en el seu primer moment de la ràdio i la televisió públiques, i després el seu manteniment. I des d'aquest Parlament en concret –i li'n puc posar exemples, i crec que tots els grups parlamentaris– exigim, gairebé diria mensualment, una ràdio i una televisió públiques de qualitat, líders d'audiència i plurals. Amb una exigència en alguns casos contundent, no?, és a dir, estan sotmesos a un control rigorós. O estan també controlats pel CAC, que fiscalitza al mil·límetre, gairebé diria, continguts i manera de funcionar d'aquests mitjans. Per tant, tenen un marc *ad hoc*, tenen un control específic públic també d'aquest Parlament, no només del mateix públic i l'audiència, sinó del Parlament, un control molt acurat, molt específic, del mateix CAC. I, hi insisteixo, amb una demanda i una exigència de qualitat; és a dir, no qualsevol cosa permetem, demanem des dels mateixos grups parlamentaris, des del mateix Parlament, que tingui presència als nostres mitjans, a la ràdio pública. Amb uns criteris de pluralitat a vegades comptats al segon; ja li puc posar exemples –no pas

del meu grup parlamentari– que compten al segon el que surt i el que no surt, qui surt i qui no surt. I, a més a més, els volem acomplint aquests criteris, però líders d'audiència i, per tant, amb un plus d'exigència que fa també que tinguin un plus de rendiment de comptes.

Nosaltres creiem que avui això només és possible amb un sistema mixt, amb un sistema de finançament públic, però que garanteixi també un sistema de finançament privat. Que hi hem de pensar? Parlem-ne, però garantint aquest sistema mixt.

Vostès ens plantegen que el retirem, que el finançament privat, que la publicitat es retiri dels mitjans públics. Jo li retorno: estem aleshores disposats a parlar de quins altres mecanismes han d'existir també per vetllar per la qualitat, pluralitat, audiència, manera de fer?

El president

Senyora Camats...

La Sra. Camats i Luis

Acabo, senyor president. És a dir, quin retorn podem plantejar als operadors privats si fem un pas endavant o si féssim un pas endavant en aquest sentit, no? Ara els demanaven que compareguessin regularment; no sé si han de comparèixer només a explicar-nos-ho, o també hem de poder exigir-los-ho a les seves compareixences si això es donés, no?

Acabo només amb un símil, si m'ho permeten...

El president

Senyora Camats...

La Sra. Camats i Luis

Acabo i ja està, amb aquest símil, senyor president. Estic segura que vostè també està encuriósit a saber-lo.

El president

Interessat... Doncs, li he de dir la veritat: no molt.

La Sra. Camats i Luis

No la digui! (*L'oradora riu.*) Gràcies.

Aquests dies, arran de la seva compareixença, em recordava una mica el debat que tenim arran de la crisi i la sostenibilitat d'un servei públic tan bàsic com el sistema sanitari. El debat introduït en el sistema sanitari és que allò que ja existeix, que és el copagament, per exemple, en la despesa farmacèutica, s'estengui; és a dir, que hi hagi un finançament també privat d'un servei bàsic que és, es diu, ens diuen, insostenible des de la despesa pública, perquè a més a més, doncs, no es vol... Molt bé. Jo crec que aquí fem el debat invers: precisament per garantir la sostenibilitat ens diuen que el que hem de fer és treure aquest copagament.

I intentava fer aquest símil amb el permís i l'agraïment al president.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora Camats. Senyora De Rivera, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí, gràcies, president. Moltes gràcies, senyor Robert, i moltes gràcies pel seu informe, que, efectivament, era molt detallat. A nosaltres no ens ha sorprès, perquè és un fidel reflex de la realitat que veiem cada dia, i sobretot en els mitjans de comunicació.

Per nosaltres, per Ciutadans, la millor de manera de garantir la diversitat i la pluralitat dels mitjans, i sobretot el dret a una informació lliure i plural del ciutadà –perquè no ens oblidem que és adreçat al ciutadà–, és permetre la coexistència dels dos sectors: el públic i el privat..., però con regles de *fair play*..., i d'igualtat de mitjans i de condicions.

No trobem que sigui *fair play* ni garanteix aquesta pluralitat la competència deslleial exercida des de l'Administració, amb un doble finançament i, a més a més, amb preus molt per sota dels del mercat. Si això està prohibit normalment i es diu dúmping, no sota mercat, però, bé, si ens hi apropem tant com s'està dient aquí, que són per sota del 85 per cent els descomptes que s'estan fent per als anuncis, doncs, aquesta és una pràctica clarament prohibida a tot l'estat europeu. I tot això discrimina el sector privat. I tot això és en detriment de la llibertat de premsa, que al cap i a la fi és un dels pilars de la democràcia.

Jo no estic d'acord amb la senyora Camats quan diu, com ha dit ara: «Bé, és que la televisió pública ve aquí, els mitjans de televisió públics vénen aquí, donen explicacions, se'ls exigeix un plus d'efectivitat i de resultats també», i tal. Bé, només faltaria!, amb els diners que costen... Però és que no ens oblidem que el sector privat es finança per ell mateix, i d'una publicitat que es busca ell mateix. Llavors, em sembla que el sector privat està patint aquesta competència deslleial i que té uns mitjans i unes forces molt, molt inferiors a la pública. I que tot això, a més a més, està finançat, això de la pública, amb diners de tots els ciutadans. És per això que és normal que vinguin i s'expliquin. Ara, res de tot això passa en el sector privat, perquè no van diners dels ciutadans al sector privat, i, si els continguts del sector privat no agraden a la gent, ja es preocuparan ells per l'eficiència, l'eficàcia, la pluralitat i que la programació agradi als seus oients, perquè d'això viuen.

Llavors, nosaltres estem per la paralització de l'aplicació d'aquesta instrucció del CAC, i també del contracte programa. Que sigui dit, ja que estem en un període en què estem acabant la legislatura i és de preveure –segurament succeirà així– que entrarà una nova administració i, esperem vivament, amb un altre model de gestió... Per això, nosaltres sollicitarem formalment la suspensió de l'aplicació d'aquesta instrucció. I, bé, tenen el recolzament de Ciutadans en tot el que sigui anar contra la llibertat d'expressió, perquè al cap i a la fi, sí, es van tancant emissores, perquè cada vegada tenen més dificultats, o es van retallant emissores privades; això va

en perjudici de la llibertat d'expressió i d'informació, el dret d'informació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora De Rivera. Senyor Robert, seguint la doctrina de la senyora Camats, jo li faré un símil ara. Sap allò que diuen vostès: «Vagi de premsa, perquè arriben les notícies»? Doncs, té deu minuts per contestar-los a tots, i miri d'organitzar-se el millor que pugui, per favor, i apliqui's la temporalitat amb la seva..., que abans és que ens hem passat una mica, i ara...

El Sr. Francesc Robert i Agell

Ho intentaré, ho intentaré rescabalar ara.

El president

Doncs, vinga, moltíssimes gràcies.

El Sr. Francesc Robert i Agell

Diguem-ne que el primer que volia fer era agrair a tots els grups l'acollida que ha tingut aquest informe. No hi ha especificació de les fonts, perquè no ha volgut ser un treball universitari, però, com els he dit, primer, serà distribuït a tots els grups. És a dir, nosaltres aquest informe l'hem fet perquè sigui un informe públic; per tant, hi hem posat tota la ciència de què hem estat capaços. El penjarem a la pàgina web de l'Associació Catalana de Ràdio, perquè sigui d'accés lliure, però els el farem arribar expressament, juntament amb el text que, diguem-ne, la junta ha treballat i ha consensuat abans de portar-lo aquí.

El que pretén és ser un retrat de la realitat amb dades, com els deia, sistematitzades i que ningú no havia fet encara l'esforç de posar-les en conjunt. Sí que és un informe de part, l'hem fet nosaltres; però sí que els dic que les dades que apareixen aquí són dades que es podran contrastar. És a dir, per tant, les propostes que han anat sortint reiteradament, que sigui el Consell de l'Audiovisual de Catalunya potser qui acabi fent aquest informe..., escoltin, nosaltres el posem a disposició de qui l'hagi de menester, perquè, en definitiva, el que ens interessa és, u, que hi hagi llum. Efectivament, com també s'ha dit aquí, massa vegades quan es parla d'audiovisual es parla de televisió. Això el que fa és que, tant des d'un punt de vista legislatiu com des d'un punt de vista de gestió, ens entorpeix molt les coses al sector de la ràdio. I, per tant, acollim també amb agraïment i ens posem a disposició d'aquesta cambra per tot allò que sigui aportar informació.

Sí que voldria deixar clar un fet: l'Associació Catalana de Ràdio i els seus membres compleixen escrupolosament amb les lleis; nosaltres ens sotmetem, diguem-ne, a tot el control legalment establert. El que no hem plantejat mai és aquest informe ni la petició al Parlament com una torna a canvi de major control. És a dir, entenguin que no se'ns pot demanar que a més a més del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i els jutjats ens hàgim de sotmetre a un tercer control, que sigui el d'aquest Parlament.

És a dir, nosaltres el que hem vingut a fer és a dir-los: aquesta és la situació avui; creiem que un cop fet aquest diagnòstic és en aquest Parlament on es poden posar les bases per reconduir aquesta situació. Perquè, com ha comentat algú, també hi ha un altre fet estructural de fons sobre el qual també estem prenent decisions empresarials, que és la digitalització. Efectivament, és a dir, tothom ha pres ja mesures en aquest sentit. I hem entès que hi ha un canvi de paradigma, que deixem de ser operadors de ràdio concessionaris de les administracions per esdevenir proveïdors de continguts d'àudio, fonamentalment, sobre totes les plataformes que les nostres empreses siguin capaces d'accedir-hi. Per tant, és un altre paradigma, en el qual diguem-ne que tot allò que hem après fent de concessionaris de ràdio hem d'acabar sent capaços de convertir-ho en servei en múltiples plataformes, però ja sí com a operadors de continguts.

Tot allò que hem posat avui en aquest informe té un únic objectiu, que és que, efectivament, els partits polítics que hi ha representats en aquesta cambra ho posin a les seves agendes. Som conscients que res del que hem demanat és per a demà ni per a demà passat, perquè afecta, diguem-ne, la dinàmica de funcionament no només d'aquest Parlament, sinó d'estructures administratives que tenen la seva pròpia dinàmica, però no podem per menys que remarcar la urgència que se'n prenguin, de mesures. Fa més de trenta anys que l'accés a les ones per part del sector públic és lliure i gratuït. Això ha provocat una situació –les dades ja les hem exposades, i no hi podem afegir res més– que creiem que és insostenible, que el que acaba posant en qüestió és el futur del sector privat a Catalunya.

I en última instància l'únic que voldria fer és matisar, diguem-ne, o aclarir aquesta paradoxa del Pla tècnic nacional. El pla tècnic, efectivament, per als competidors nostres de l'àmbit públic equivalent, és a dir, Catalunya Ràdio, fixa uns paràmetres que són de potència i ubicació de centre emissor; no hi ha ni limitació de directivitat, que és una cosa que nosaltres sí que coneixem, ni cap altra limitació. Això, diguem-ne, provoca aquesta paradoxa que en el municipi del costat nosaltres no tenim dret a queixar-nos si hi ha una interferència. Ve lligat amb el fet, diguem-ne, també de la queixa recurrent que ens han sentit sobre la pirateria i sobre la qual han començat, diguem-ne, iniciatives, especialment en el cas de Catalunya, per posar-hi una mica d'ordre. Però sí, és aquesta paradoxa que ens situa encara en una situació de més inferioritat respecte de la ràdio pública.

Per tant, diguem-ne, en conclusió, gràcies per la paciència del president també en l'exposició inicial, i simplement tenen vostès l'oportunitat de redreçar aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies a vostè. Els grups que desitgin intervenir..., no és obligació. Solament vostè, senyor Mòdol; un minut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Molt ràpidament, per explicar clarament la nostra posició. Ho hem dit ben clarament: la televisió i la ràdio són models absolutament diferents i requereixen un tractament diferent. Ara, també volem deixar clar, com a Esquerra Republicana, que nosaltres som partidaris del doble finançament, diguéssim, recursos públics - publicitat, més a la «tele» que a la ràdio. I ho dic perquè a Madrid hi ha una tendència: se comença eliminant la publicitat als mitjans públics, i al final es voldrà acabar eliminant la competència. I és això el que volem evitar que passi a Catalunya, la competència, perquè al final els mitjans públics seran molt cars. Això forma part d'un discurs que al cor de l'Estat s'està reproduint i nosaltres hi som contraris.

I després, perquè vegi que anem en la mateixa direcció, el meu grup avui presenta una pregunta reclamant precisament a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais, i parlant de ràdio, programació infantil, que és un dels àmbits que s'ha descuidat, però que l'havíem tinguda en el passat; en canvi, avui ho reclamem, eh?

I, com ja hem dit, estarem molt en línia amb el que s'ha plantejat.

El president

Gràcies, senyor Mòdol. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) El senyor Rodríguez té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No és per contestar el senyor Robert, sinó que és per contestar el senyor Mòdol, no?, perquè ja sabem que per Esquerra Republicana la culpa de tots els mals està a Madrid. Però si...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...hem de ser objectius... Tinc un minut, no?, senyor president?

El president

Sí, té un minut, però per contestar al que ha dit...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Ara ve, i ho entendre de seguida.

El president

Gràcies, perdoni.

El Sr. Rodríguez i Serra

Però sí per aclarir que la tendència de la supressió de la publicitat en els mitjans públics no és una tendència de Madrid; és una tendència de tot Europa.

Gràcies.

El president

Perfectament. S'aixeca la sessió... (*Veus de fons.*) Estava esperant per aixecar la mà justament... Té la paraula la senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

Pensava que la hi havia demanat, senyor president. No, per contestar-li al senyor Robert, que entenc que, quan ell replicava que no és una torna a canvi de major control, ho feia responent les meves paraules. No era el que li demanava, però sí de... Vostè parlava –i m'ha agradat, eh?, la definició que feia–, diu: «Hem deixat de ser concessionaris de l'espai radioelèctric o de l'espai radiofònic, per ser proveïdors de continguts.» Però també d'un espai públic, i això també ho dic a la senyora De Rivera, en el sentit que és evident que no es pot demanar el mateix mecanisme de control als mitjans públics que als privats, ni ho pretenem, ni ho pretén així el meu grup. Però també és veritat que hi ha una funció que fan els mitjans privats, que crec que han de poder rendir comptes sobre això, i que, per tant, és en aquesta línia que anava.

El president

Gràcies, senyora Camats. Gràcies a tots.

S'aixeca la sessió. Agraïm la presència de tots vostès aquí, especialment la seva, senyor Robert. Fins a la propera oportunitat. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quarts de dotze del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i tres minuts.

El president

A veure, la vostra atenció, per favor... Silenci, per favor.

El senyor Marín està amb un dificultat de trànsit, i, per tant, farem el següent. En primer lloc, tenim un trasllat de la pregunta 21 a la pregunta 11. (*Veus de fons.*) A l'11 o a la 10? La 21 darrere de la 10? Per tant, és entre..., d'acord. Segona, tenim una acumulació de la 12, 13 i 14, d'acord? (*Pausa.*) I no tenim res més, no tenim cap proposta més.

Llavors, la pregunta número 1, que seria la que fa la senyora Marina Llansana, vostè la farà en el moment que arribi el president de la corporació; o sigui, quan arribi, suspendrem l'ordre del dia i entrarà..., vindrà vostè. (*Veus de fons.*) Sí, espectacular, sí. (*Rialles.*)

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'estudi de l'opinió pública sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya (tram. 322-00348/08)

La pregunta número 2 és la que comença ara la senyora Joana Ortega Alemany. (*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Perdó, Joana, si us plau, un segon...

El Sr. Mòdol i Bresolí

No, president, el nostre grup considera que, tot i que està formulada al president, per la part nostra, que som els formulants, no hi ha inconvenient, ja que els directores dels mitjans han seguit l'ordre establert.

El president

Ara m'he perdut.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Que pot ser formulada com a primera. (*Remor de veus.*) Poden respondre-la els directores.

El president

Digui'm a qui l'adreça per fer la substitució.

La Sra. Llansana Rosich

Als directores dels mitjans.

El president

D'acord? (*Remor de veus.*) Escolteu, deixem-ho, fem-ho com ho he dit. Perdona, i tampoc és... D'acord?

Senyora Joana Ortega... (*El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals entra a la sala.*) Mira, no cal ni pensar. (*Pausa.*) Senyora Llansana, té la paraula per fer la pregunta número 1.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Fa molt pocs dies, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya va fer públic un informe..., de fet, és un estudi d'opinió pública sobre els mitjans audiovisuals de Catalunya de l'any 2010, un estudi amb una mostra de dues mil entrevistes a Catalunya. (*Remor de veus.*) I aquest estudi en general diu dades que ja sabíem...

El president

Senyora Llansana, un segon. (*Pausa.*) Gràcies. Senyora Llansana...

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, president. Deia que aquest estudi en general diu dades que ja sabíem: que la franja horària de més audiència de la televisió és a la nit, i la de la ràdio, al matí; que els programes més vistos són els informatius... Dóna dades interessants sobre el consum de televisió per internet o de la percepció de la teleporqueria, que són dades noves. I el més rellevant –i entrem ja en el quid de la qüestió– és la percepció a la pregunta: «quin canal de televisió prefereix?» o «quina emissora de ràdio prefereix?» A les respostes a aquesta pregunta, tant TV3 com Catalunya Ràdio, si em permet l'expressió, «guanyen de carrer», perquè són les més imparcials políticament, les que informen millor, les que tenen millor programació en el seu conjunt, les que tracten millor la diversitat cultural, etcètera.

Ara, detectem un problema: hi ha un aspecte en el qual no que no són líders TV3 i Catalunya Ràdio, que és en allò que fa referència als infants i als joves. En el cas de TV3, el lideratge de la programació infantil el tenen Clan TV i Disney Channel, que van bastant per davant del Club Super3 en la percepció, en aquest estudi del CAC. I, pel que fa a Catalunya Ràdio, el problema es reproduïx i s'amplia a tota la franja juvenil, perquè el que diu aquest estudi és que Catalunya Ràdio és l'emissora preferida entre els majors de quaranta-nou anys; per tant, tota la franja d'edat inferior als quaranta-nou anys no té com a referent o no prefereix Catalunya Ràdio.

Ja tenim una altra pregunta més endavant relacionada específicament amb això, amb la manca d'audiència infantil i juvenil a Catalunya Ràdio, però en aquesta pregunta els volíem plantejar què té previst fer Catalunya Ràdio per reforçar aquesta franja infantil i juvenil, per crear aquests nous oients que en el futur han de ser l'audiència, el gruix de l'audiència de Catalunya Ràdio, i com té previst TV3 aconseguir que el Club Super3 sigui, en percepció, el líder dels infants del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Llansana. Si us plau, mirin de moderar una mica el to de veu i mirin, per favor..., siguin tan amables de concretar al màxim la pregunta i guanyar temps, perquè és que, si no, sortirem molt tard.

Senyor director..., senyor president.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Sr. Enric Marín i Otto)

Miri, l'enquesta del CAC és una enquesta molt important per a nosaltres: per la mostra, per la fiabilitat... En línies generals, aquesta enquesta demostra que estem treballant en la bona línia. Efectivament, com destacava vostè, tenim un lideratge molt consolidat tant a la ràdio com a la televisió, i des d'aquest punt de vista estem satisfets, en línies generals, amb aquesta mostra.

Això, de tota manera, no ens fa caure en cap mena de cofoisme, eh? I si hem de fer... A nosaltres ens és útil també perquè ens permet fer una mena de radiografia de la situació i veure quins punts forts tenim, quins punts no són tan forts potser... I és evident, per exemple –i vostè ho apuntava–, que necessitem..., justament per complir el mandat marc, hem de renovar els esforços, per exemple, en el que és el públic de l'àrea metropolitana –això també queda reflectit a l'enquesta. És veritat també que en el dit «públic juvenil», que la categoria va dels quinze als vint-i-nou, també, diguem-ne, hem de renovar esforços. O, per exemple, en la nova immigració, també.

Ara, dit això, crec que la línia de treball que estem seguint ens permet ser optimistes de cara al futur. I, si em permet, passaria la paraula als directors dels mitjans, que poden explicar més específicament quina anàlisi en fem i quines línies de treball estem seguint.

La directora de Televisió de Catalunya, SA (Sra. Mònica Terribas i Sala)

A veure, pel que fa al públic infantil i juvenil, del llançament del Super3 l'octubre d'aquest any passat fins ara, la progressió d'audiències és espectacular, tenint en compte que ens enfrontàvem amb un context d'una competència ja consolidada tant amb Clan TV com amb el llançament de Disney. En aquests moments, molts dies estem passant ja Disney Channel; per tant, el tema de percepció és una cosa i els quantitativus en són una altra. Malgrat tenir una franja infantil que fins al 19 de setembre comparteix freqüència amb el Canal 300, avui, per exemple, aquesta freqüència del Canal Super3, inclòs el 300, ha fet un 2,3 per cent d'audiència; ha batut rècords també en les franges de quatre a dotze anys. Molts dies d'aquest mes i del mes anterior ha superat Disney Channel. I, per tant, estem en una situació molt esperançadora pel que fa tant a la percepció com al creixement real del Super3. I, per tant, estem molt lluny d'estar amoïnats pel Super3, perquè està consolidant-se.

A partir del 19 de setembre, arranquem el canal 3x1, que va a continuació de la franja de les 9.30, com ja hem explicat alguna vegada aquí. És un projecte molt innovador –que estarem encantats d'explicar-los quan vostès tinguin interès a saber-ho–, pensat per als nostres joves i que té una concepció absolutament multiplataforma, no només televisiva, i que completarà aquesta oferta juvenil.

Cal tenir en compte que una part important de la nostra programació –l'altre dia ho vam veure amb els *targets* de *La partida* o amb els *Crackòvia*, amb el *Polònia*, amb moltes de les nostres propostes–..., que tenim un públic juvenil molt fidel a la programació del *prime time* de TV3.

Pel que fa al conjunt, així com amb la música clàssica –i ara ho explicarà millor el director– nosaltres, des del punt de vista del servei públic audiovisual, confiem en la feina que fa l'emissora Catalunya Música tant en l'oferta com en l'atenció, jo crec que en el terreny dels nanos i dels joves, fortament condicionats per la cultura audiovisual, la ràdio compensa aquests esforços quan nosaltres el fem en altres terrenys.

El president

Senyor director.

El director de Catalunya Ràdio, SRG, SA (Sr. Ramon Mateu i Llevadot)

La ràdio generalista –i n'hem parlat força vegades– té un públic d'una edat alta; la mitjana estaria entorn dels cinquanta anys. Aleshores, hauríem de dir: no és un problema exclusiu de Catalunya Ràdio la manca de penetració en públics més joves; és un problema..., si és que és un problema, ho seria en tot cas del conjunt del format.

Nosaltres entenem que la ràdio cada vegada és més perfilada amb objectius de *targets* determinats. Si nosaltres volguéssim a partir de Catalunya Ràdio orientar-nos a un públic jove entorn dels vint anys, possiblement per-

dríem la penetració o la posició que en aquests moments tenim en públics més adults.

Quan parlem i diem que la majoria..., o sigui, que la gent que la té com a primera opció són els més grans de quaranta-nou anys, és clar, això no vol dir que per sota dels de quaranta-nou anys no ens escoltin; és que per mitjana, per sota dels quaranta-nou anys, doncs, hi han altres ofertes que són més indicades. I si ens n'anem a la franja jove, acostumen a ser les musicals.

Nosaltres estem treballant –ho hem explicat aquí– amb el llançament d'Icat. És un tema que el tenim prou avançat i que el proper més de setembre entenem que el podrem tenir ja reforçat, tal com el tenim plantejat.

El president

D'acord, moltíssimes gràcies. Si us plau... És que, si no, en fi, me convertiré en el dolent de la sessió. (*Remor de veus.*) Intenteu... –bé, tampoc us importa gaire. (*Rialles.*) Si us plau... (*Veus de fons.*) No, gràcies. A veure, intenteu reubicar-nos tots.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre els canals temàtics de Televisió de Catalunya (tram. 323-00073/08)

I la senyora Vidal ara donarà un exemple de com s'ha d'administrar el temps.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president; ho procuraré. No fa pas massa que el senyor Marín, tot referint-se a la Llei general de comunicació audiovisual, deia que les últimes regulacions estatals en l'audiovisual no ajuden gaire a potenciar l'oferta pública. Llavors, la configuració final dels continguts de TDT, bé, doncs, potser és un fet de caràcter estratègic.

És evident que el nou mapa de l'audiovisual presenta –i valgui la redundància– un mapa cada cop més fragmentat i amb una oferta tematitzada molt posicionada. És cert també que a partir de l'apagada analògica s'ha produït una major fragmentació de l'audiència, amb un increment important de quota de mercat dels canals temàtics, en detriment dels generalistes, especialment dels canals autonòmics. Però no ho és menys, de cert, que TV3 ha pogut i ha sabut mantenir el lideratge.

Per això és que en un mercat tan competitiu, tal com ja hem anat insistint en aquesta comissió, és tan important de reforçar canals temàtics a Televisió de Catalunya. I és per aquesta raó i és per aquesta importància que agrairíem a la directora, a la senyora Terribas, que ens pogués explicar aquests desdoblaments del Canal 33 en un canal de cultura i en un canal d'esports, els seus continguts, i quan s'iniciarà aquesta programació.

Perquè, és clar, ara ens trobem al Canal 33 amb un *share* d'un 1,6, força lluny de les expectatives que un canal cultural –i vostè ho compartirà amb mi– hauria de tenir, i força per sota del 2,7 del *share* de TV2. Encara

no tenim l'Esport 3, quan ja fa temps que és en antena el *Teledporte*, amb un *share* del 0,8. I encara un canal fonamental –i ara en parlàvem– per fidelitzar audiència infantil i juvenil, com és el Canal Super3, té un *share* d'un 1,3, inferior al *share* de Disney Channel, d'un 2,1.

Agrairíem també saber què serà d'aquesta nova franja juvenil de 3xl i en què consistirà, senyora Terribas, aquesta oferta temàtica, i si confien –que segur que hi confiem tots plegats– que seran qualitativament competitius per mantenir aquest lideratge.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Vidal. Té la paraula la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Miri, intentaré ser breu. Nosaltres quan vam arribar el 2008 vam fer el dibuix dels canals temàtics. El Super3 va arrencar de seguida que vam poder des del punt de vista, doncs, tant de la planificació institucional com econòmica, perquè no era un moment per fer inversions, i no n'hem fet. Per tant, hem arrencat en una situació, com vostès saben, de crisi, i no estirarem més el braç que la màniga, perquè seria una irresponsabilitat. Per tant, s'ha donat la circumstància maldestra que l'escenari de la TDT ens coincideix amb una crisi econòmica, i nosaltres no volem créixer ni en personal ni en despeses; per tant, hem arrencat el Super3 i l'hem situat molts dies ja per davant de Disney, hi insisteixo –mirin-se l'evolució del dia a dia, perquè és molt interessant–, malgrat la disminució de recursos que hem anat patint els últims temps. Això, per una banda.

El canal 3xl, com deia abans, és un canal que ja està planificat, que pivota sobre el món juvenil a través de la xarxa, que té ja la compra de diverses sèries de referència internacional pels joves, i en aquest sentit estem molt tranquils pel que fa a l'oferta que plantejarem amb les circumstàncies que tenim, d'acord? –amb les circumstàncies que tenim.

El desdoblament del 33 com a canal cultural, de divulgació, de descoberta i també de servei públic, per tant, d'atenció al ciutadà i on veurem els especials, se separarà d'aquest canal d'esports concebut no com a *Teledporte*, no com un canal de transmissions, sinó com un canal d'atenció a la salut, a la vida a l'aire lliure, a la vida amb relació a l'esport, on hi haurà retransmissions, evidentment, però moltes coses més; i en un país com el nostre creiem que aquesta és una proposta saludable, no dependre exclusivament dels drets esportius. I d'això estarem fent proves durant la tardor, i el desdoblament definitiu vindrà al gener, en el moment en què puguem assegurar que la cobertura del «mux» 2, on anirà el canal d'esports, supera el 95 per cent i, per tant, la cobertura universal s'acompleix.

El dia que vulguin, si volen, fem un monogràfic d'aquests dos canals, amb presència dels seus responsables, per entrar en les graelles, perquè, si no... –el senyor Miquel està ja a punt de tallar-me, que ja ho estic notant. Per tant, telegràficament seria això.

Ara, tot això no arrencarà ni tenint més persones dins de l'estructura, ni invertint-hi més recursos dels que tenim. I, per tant, la competitivitat radicarà en les possibilitats que tinguem, i això ho hem de tenir tots clar, perquè seria una irresponsabilitat fer-ho d'una altra manera en el context econòmic que tenim.

El president

Gràcies a les dues.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre els criteris de l'audiodescripció dels programes de Televisió de Catalunya (tram. 323-00074/08)

Té la paraula la senyora Mercè Roca. (*Veus de fons.*) Senyor Mòdol? Senyor Cuminal, perdó. La senyora Roca no està aquí, eh? Senyor Cuminal, té la paraula.

El Sr. Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Senyora Terribas, com que avui ens fan anar escassos de temps, doncs, mira, ja vaig pel dret i així contribuïm a les presses de la gent, eh? I a més a més perquè la funció de tasca de diputats, que de vegades, doncs, sí que hi han preguntes més de fons o de discrepància a l'hora d'enfocar les coses o de veure-ho..., també crec que és responsabilitat nostra de transmetre, fer arribar el que la gent els comenta. I en aquest cas, doncs, simplement és traslladar una demanda, una pregunta que fa una persona que té incapacitat visual i que en un cas concret —és el cas de la sèrie *La riera*— em comentava que per TV3, els migdies, l'emissió compta amb audiodescripció, i en canvi, quan intenta seguir-la pel 33 al vespre, no compta amb aquest servei.

Llavors, evidentment, en transmeto el cas concret, però sí que diguéssim, doncs, li centro, perquè vostè ho remati, si ens vol explicar quins són els criteris a l'hora d'aplicar les mesures d'accessibilitat dels canals de TV3 en les sèries.

Molts gràcies.

El president

Gràcies, senyor Cuminal. Té la paraula la senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Miri, estem amoïnats pel tema de l'audiodescripció, i no els ho podem amagar, perquè en el contracte programa, seguint la legislació europea en matèria d'accessibilitat, el percentatge que hauríem de cobrir el 2014 de programació audiodescrita és altíssim, i això implica una inversió que estem intentant que disminueixi gràcies a un projecte que tenim, juntament a la Universitat Politècnica de Catalunya, per automatitzar l'audiodescripció i fer possible el màxim d'audiodescripcions en la nostra programació. És radicalment important en aquest cas per poder complir la llei que tinguem un desenvolupament tecnològic en aquest terreny, perquè l'audio-

descripció no només és cara, sinó que és lenta amb els recursos que tenim ara mateix.

Pel que fa a *La riera*, té vostè raó. Nosaltres vam valorar molt que *La riera* tingués audiodescripció, que no en tenia, la telenovella, i també *La gran pel·lícula* de TV3. És veritat que en la reemissió aquest servei no hi és, i veurem quins costos té incorporar-ho, però entenc que no ha de ser..., que ha de ser senzillament una qüestió anecdòtica. Però per nosaltres no és tan important la reemissió de *La riera* com incrementar l'oferta de TV3 en l'audiodescripció, que això, per nosaltres, és el fonamental, i en la resta de canals, no?

Pel que fa a la llengua de signes, que també és una preocupació que s'ha expressat en diverses ocasions en aquesta cambra, ara millorarem i afegirem oferta en llenguatge de signes en la repetició del *Telenotícies vespre* al 3/24 amb llengua de signes per a les persones, doncs, que prefereixen aquest servei, no? I aquest esforç crec que haurà d'estar contemplat en el contracte programa, perquè realment el nivell d'exigència de la legislació en aquests moments ens obliga, doncs, a un esforç econòmic complex, si tecnològicament no ho podem suplir de cap altra manera.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la manca d'un espai destinat al públic infantil a les emissores de Catalunya Ràdio (tram. 322-00349/08)

Senyor Mòdol, té la paraula per a la pregunta número 4.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor Marín, nosaltres estem interessats a saber les raons per què no hi ha actualment a les emissores de Catalunya Ràdio un espai dedicat al públic infantil i familiar. No el té ara, però l'ha tingut, i amb molt d'èxit. El mateix 1983 es va començar a emetre el programa infantil *Ui, avui!*, molt lloat i premiat per l'esperit de llibertat i la capacitat d'imaginació que desprenia; però des de l'any 2005, que va deixar-se d'emetre *Patim, patam, patum*, les emissores no han omplert aquest buit, tot i que s'hi van comprometre.

Els qui tenim criatures estem molt orgullosos de la gran qualitat dels programes que TV3 fa expressament per a elles, que entretenen i eduquen; és a dir, són excel·lents. Falta, però, el correlat d'aquesta eina de diversió i aprenentatge a la ràdio. És molt curiós, no sé vostès com ho veuen, però és com si la ràdio en general hagués desertat o abandonat aquest gran públic petit i l'hagués deixat a mans d'allò visual, de la televisió, les màquines o internet, i és una llàstima.

Abans no era així. No voldria posar-me nostàlgic, però hi ha tota una generació de persones que recorden amb emoció com els petits escoltaven embadalits els contes

que explicaven a programes com *Tambor o Pau Pi*, que s'emeten des del 1955 a Ràdio Barcelona.

Potser qui ha abandonat menys el públic familiar són les ràdios locals. Per exemple, l'emissora municipal de Capellades ha tingut al llarg dels seus vint anys d'història, pel cap baix, quatre programes infantils, però ara per ara tampoc no en té cap, sobretot, diuen, perquè els dissabtes al matí, que és quan tradicionalment s'han emès, la mainada ja no sol ser a casa.

Però això és una excusa que no val per a una ràdio nacional. I a més el cert és que en l'era de l'eclosió de les eines 2.0, que permeten que qualsevol programa estigui sempre a l'abast de qui el vol escoltar, això no hauria de ser un problema. És a dir, en general, la ràdio –i Catalunya Ràdio– puja d'oients i viu un moment molt dolç, però un moment dolç adult, i tothom n'és conscient.

De fet, vostès amb l'Icat FM fan un gran esforç per arribar a un oient jove, però es descuiden de la baula anterior: la dels nens i nenes que s'han de seduir, de captar i de fidelitzar a aquest mitjà de comunicació; fidelitzar com es fa amb el teatre, la lectura o la música clàssica.

Doncs, ja ho veuen, als qui estimem la ràdio i tenim nens ens agradaria saber quan podrem tornar a gaudir d'un programa per escoltar en família, d'aquests que creen addicció i que ajuden a tots a créixer i que formen part de les nostres vides i que després, amb els anys, es recorden amb tanta estima.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Mòdol. Té la paraula el senyor director..., el senyor president del Consell.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

El debat que planteja el diputat –que no s'espanti el president– ens portaria dues hores. Jo només li faré el següent comentari.

La política que seguim respecte a la programació infantil a la casa està marcada bàsicament per tres criteris: un és, diguem-ne, atendre perfectament el que és la transformació del sistema de comunicació i, per tant, totes les noves missions que tenen els diferents mitjans tradicionals de comunicació en aquest nou entorn; un altre és la modificació de les pautes de consum de les audiències, i un altre, finalment, és l'evolució del mateix grup.

Aquesta tercera la dic en el següent sentit. Fa quinze o vint anys, potser calia analitzar de forma separada, segregada, l'oferta infantil de la ràdio i de la televisió –internet encara no existia. En aquests moments, quan definim polítiques respecte al públic infantil ja ho fem de forma agregada o de forma transversal, i considerem quin paper juga la ràdio, quin paper juga la televisió i quin paper juga internet.

Per raons que ara seria molt llarg d'explicar, és veritat que el públic infantil ha emigrat de la ràdio, els darrers vint anys, cap a d'altres plataformes comunicatives. I, per tant, nosaltres el que fem és..., ja dic, el debat seria molt més llarg, però el que fem és fer un gran esforç en el camp televisiu –i abans ja s'ha apuntat– i tenir molt pre-

sent, diguem-ne, quin és l'ús que podem fer d'internet per tal de relligar aquest tipus de públic.

Li puc ben garantir que tenim una preocupació molt important, diguem-ne, per atendre aquest segment de la població i que estem fent els esforços adequats per satisfer aquest tipus de... El que dubtem és que la manera d'atendre aquesta demanda sigui justament recuperar fórmules que tenien èxit a la ràdio fa quinze, vint, trenta o quaranta anys.

El president

Moltes gràcies als...

El director de Catalunya Ràdio SRG, SA

Puc afegir un...? No, jo estic amb el president, per descomptat, i a més considero que aquest seria un debat francament molt interessant, però és molt... A partir d'una emissora generalista és impossible cobrir tot els *targets*. La graella actual de l'emissora generalista és una evolució del que en deien «la ràdio mosaic» de final dels setanta, en el que era «ràdio de calaixos», cada hora un programa diferent, on hi havien encara programes infantils. Després el que es va fer va ser ficar tots aquests calaixos en un gran contenidor on es tracten totes les temàtiques. Aleshores, un gran contenidor o magazín no va adreçat a un públic infantil, és evident, però sí que es tracten temes relacionats amb la infantesa.

També tenim el programa *Eduqueu les criatures*, hem tingut dues temporades el programa *Eduqueu les criatures*, que s'emeten els dissabtes al matí –no em voldria equivocar ara–, és dissabtes al matí, i és un programa adreçat a l'educació.

Dir-li, per exemple, que l'EGM, que és la mesura de control per la qual vostès sovint pregunten, únicament explora en públics majors de catorze anys.

Ens és difícil arribar a un públic jove; molt més difícil ens és encara arribar a un públic infantil. Però és un debat interessant.

El president

Gràcies, senyor Mateu.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les previsions del tractament informatiu de les eleccions nacionals de la tardor del 2010 (tram. 322-00350/08)

Té la paraula el senyor Mòdol per fer la pregunta número 5.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Jo no sé si són conscients –gràcies, senyor president– que aquesta és probablement, pot ser probablement la darrera comissió de control abans de les eleccions nacionals; dic «pot ser», eh?, he fet un supòsit, senyor president. Si ho és –si ho és–, per això la raó de la nos-

tra pregunta –m'ho descomptaré del temps, eh?–, en el sentit de demanar-li, senyor Marín, els criteris... Sabem que la corporació acostuma a preparar els criteris amb una certa antelació, fruit de la col·laboració entre els directors i els responsables informatius de les diverses antenes i el mateix consell de govern, i voldríem saber si ja tenen la feina avançada en aquest punt.

De forma tradicional, la corporació ha set exquisida a, en unes eleccions nacionals, mantindre els paràmetres d'equanimitat, territorialitat, pluralitat... Ho ha fet, ho ha fet tradicionalment, i ho reconeixem. Però, a part que ens reafirmem que tiraran per aquesta via, també el nostre grup parlamentari voldria fer una altra vegada –i esperem que no soni com la cançó de l'enfadós, perquè pensem que toca– un exhort al consell de govern que vostè presideix, que se les empesquin com puguin, que facin servei als professionals de la informació de les empreses públiques i que mirem de sortir-nos-en d'una vegada per totes a suprimir allò que provoca sempre distorsions al mig de les campanyes electorals, que no és altra cosa que els arxiconeguts blocs electorals.

En aquest sentit els volem exhortar que facin els possibles perquè els boccs electorals desapareguin de la informació de les pròximes campanyes. Creiem que hi pot haver fórmules imaginatives, convenis entre les parts, perquè això finalment desaparegui.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies. Senyor Marín, té la paraula.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

El que li puc garantir –i aquesta vegada sí que serà molt breu la resposta– és que el capteniment del consell de govern serà, diguem-ne, protegir al màxim i garantir tot això que vostè apuntava abans, d'equanimitat, segur. Nosaltres, com saben perfectament els diputats, no marquem la data de les eleccions i, per tant, diguem-ne, sense saber quan serà aquesta data, hem fixat la primera setmana de setembre per fixar aquests criteris.

Les empreses hi estan treballant actualment, perquè, a part dels criteris estrictes a què vostè es refereix, hi ha tota la qüestió del dispositiu, entrevistes..., tot això ja s'està treballant, i, per tant, diguem-ne, eventualment, el mes de setembre podríem informar-los amb tot detall sobre quin serà el dispositiu informatiu.

El president

Moltes gràcies als dos.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre l'aparició d'informacions amb una determinada orientació política (tram. 322-00357/08)

Senyor López, té la paraula per fer la pregunta número 6.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta va adreçada al president del consell de govern. L'altre dia, senyor president, quan vam fer la interpellació al senyor Tresserras, li van criticar que el relat i el discurs de TV3 i dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat anaven adreçats a un sentit determinat, que vam qualificar de clarament independentista, com ja li vam comentar en la passada sessió de control a la senyora Terribas; també li ho vam comentar al senyor conseller, com a màxim responsable d'aquests mitjans, almenys des del punt de vista polític.

Com que les crítiques s'han de demostrar, que no podem venir aquí simplement a fer un relat ideològic, sinó que hem de demostrar-ho, nosaltres vam intentar, amb fets, veure quin havia estat el sentit que s'havia produït en aquest sentit, doncs, quan parlàvem del tractament informatiu que es donava a TV3. Ja vam criticar l'anunci de les eleccions, que precisament utilitzava infants menors per enfrontar Catalunya amb Espanya; vam parlar del seguiment excessiu de les consultes independentistes, unes consultes il·legals i minoritàries al nostre territori, i vam criticar el programa *Adéu, Espanya?*, que començava amb un interrogant però, quan un veia quin era el contingut, veia que el mateix programa ja ho contestava i afirmava, per tant, que, amb una manca de pluralitat i d'objectivitat, el que convenia era «adéu a Espanya».

Però després veiem la sentència del Tribunal Constitucional i fem l'anàlisi –objectiva un altre cop, o intentem ser objectius– de quin era el discurs que s'emet quan es fa la sentència o el primer informe del Tribunal Constitucional. Miri, el 28 de juny, just quan surt la sentència. El *Telenotícies nit* parla i fa la pregunta, diu: «Podem parlar d'una retallada?» I el corresponsal a Madrid diu: «Bé, podem parlar de precisions, d'acotacions, d'una sentència que majoritàriament no afecta l'Estatut.» Aquest era el discurs del dia 28. Un dia més tard, quin és el discurs? Doncs, s'obre amb un escrit, amb una resposta a la retallada, ja parlem de «retallada» i ja parlem de defensa a la dignitat de Catalunya, amb el qual es convoca els ciutadans –qui no anirà a manifestar-se per defensar la dignitat de Catalunya?, per descomptat–, i es parla del dret de Catalunya a decidir; fixi's que és el lema de la manifestació. Per cert, lema convocat per una... –gràcies, senyor president–, lema convocat per una entitat que rep un tracte de favor per part de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Ja no s'accontenten amb els 10 milions d'euros que han rebut durant les dues legislatures del tripartit, sinó que a més se li ofereix gratuïtament l'espai per convocar. I quan veiem el dia de la manifestació, què veiem? Que només estava a una direcció, és a dir, aquesta que parlàvem de la independència, de l'adéu a Espanya... Fixi's, allò que criticaven, senyora Terribas, que parlàvem del documental, doncs, al final s'utilitza per un partit polític com a lema per la manifestació. Quina casualitat! O bé no hi havia pluralitat en aquella manifestació, o bé la pluralitat només es va sentir en un sentit molt clar i molt directe.

La pregunta és: quin relat i quin discurs està fent TV3? Està dirigit, si parlem de les dades d'avui al *Periódico*...

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

...a aquest 16 per cent –acabo, senyor president– de ciutadans independentistes, deixant de banda aquest 84 per cent de ciutadans que no ens sentim independentistes?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor López. El senyor Sáez té la paraula.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Senyor Marín.

El president

Senyor Marín –perdó.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

De moment... Miri, abans mateix ens referíem a l'enquesta del CAC, eh? Els elements més objectius amb què comptem nosaltres per analitzar efectivament si el capteniment de la ràdio i televisió pública a Catalunya és el correcte, és l'adequat, o no, són aquestes enquestes. D'una forma recurrent, aquestes enquestes assenyalen les emissores públiques d'aquest país com, diguem-ne, uns mitjans de comunicació líders en credibilitat, líders en imparcialitat, la qual cosa, com explicava abans, no significa que no tinguem un sentit molt autocrític. I, per tant, en la mesura que sobre la marxa, perquè se'ns diu, diguem-ne, hi ha alguna desviació o alguna pràctica que considerem no del tot correcta, la corregim immediatament. Quan ens equivoquem demanem disculpes, i no tenim cap mena de mandra per fer això.

Vostè ara s'està referint a la informació que s'ha fet sobre un fet molt important en aquest país, que té segurament una significació –i permeti'm que ho digui d'aquesta manera– que va més enllà de la importància periodística; segurament té una significació històrica, eh?, i aquí podríem parlar de la relació entre el discurs periodístic i l'històric. No ho faré, no es preocupi, eh? Però el que sí que és obvi, el que sí que és evident és que es tracta d'un fet que té una significació històrica molt, molt, molt gran. I que per altra banda, diguem-ne, la significació jurídica i política de la sentència s'ha anat descobrint a mesura que s'ha tingut informació. Per això no li ha d'estranyar a vostè, doncs, que al llarg d'aquella setmana, diguem-ne, la interpretació que es pogués fer s'anés modulant en funció de la informació de què es disposava.

Per la resta, fins ara, nosaltres no hem tingut cap queixa específica, concreta, que haguéssim obert un informatiu, haguéssim fet una informació, diguem-ne, que no s'ajustés al que són els criteris d'informació periodís-

tica que són els propis de la casa. Per tant, jo li dic: de la mateixa manera que quan es equivoquem ho hem de reconèixer, en aquest cas no veig cap motiu concret perquè a nosaltres, diguem-ne, ens calgui explicar que ens hem equivocat, que ens hem desviat d'una trajectòria o que hem tingut una actitud inadequada en el seguiment informatiu d'aquest fet, que, hi insisteixo, té una importància periodística i històrica molt alta.

El president

Gràcies als dos.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la previsió d'informar sobre els motius de la convocatòria de vaga general (tram. 322-00359/08)

Senyor Miralles, té la paraula per fer la pregunta número 7, adreçada també al president, senyor Marín.

El Sr. Miralles i Conte

Molt bé, president, gràcies. Senyor Marín, el dia 29 de setembre hi ha convocada una vaga general a Catalunya i a Espanya, també una acció que es farà al conjunt dels països de la Unió Europea, i, per tant, volíem saber les previsions de la informació prèvia, hi insisteixo, prèvia, en el sentit dels motius dels convocants, de la gent i les raons que porten a aquesta mobilització, les necessitats o no de l'exercici d'aquest dret; en definitiva, conèixer les previsions dels espais informatius i de màxima audiència perquè la ciutadania de Catalunya, especialment la gent treballadora, pugui decidir amb plenitud sobre la convocatòria i la seva participació.

El president

Gràcies, senyor Miralles. Té la paraula el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Una vaga general també és un fet periodísticament molt rellevant. De tota manera, no es tracta d'un fet que demani unes pràctiques singulars, especials, estranyíssimes. Vull dir, jo, si de cas, puc passar la paraula als directors dels mitjans, però nosaltres estem plenament convençuts..., pel que vostè planteja, diguem-ne, la informació prèvia als fets perquè la ciutadania conegui, diguem-ne, les motivacions, eh? Estem convençuts que, diguem-ne, tal com ha passat altres vegades, els diferents sectors polítics que incideixen en aquest esdeveniment tindran l'oportunitat d'expressar-se amb tota llibertat i que la informació serà prou equilibrada perquè, efectivament, la ciutadania tingui al seu abast els elements de criteri, de judici que ha de tenir.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

A veure, nosaltres, com vostè sap, el dia abans, al *Telenotícies migdia* ja vam avançar que UGT i Comis-

sions Obreres convocarien una vaga general, ja ho vam avançar donant en directe al 3/24 la cobertura de la roda de premsa en què es confirmava aquest esdeveniment. Nosaltres anirem fent, lògicament, el seguiment fins al moment de la vaga general, de les repercussions que això tindrà. I veurem quina repercussió té això també sobre la nostra manera de funcionar, no?, perquè, lògicament, com vostès saben, la vida sindical de la nostra empresa és molt activa i, per tant, estem convençuts que haurem d'afrontar aquesta qüestió com l'afrontarà qual-sevol empresa del país o qualsevol institució del país.

No crec que hàgim de disposar res especialment per cobrir això. De la mateixa manera que quan hi ha un esdeveniment extraordinari nosaltres fem el seguiment adequat... Abans el diputat del Partit Popular deia que les consultes eren il·legals. No estaria d'acord amb això: nosaltres no cobriríem res il·legal. Les coses poden no ser avalades per determinades institucions o partits, però en aquest cas no eren il·legals. La vaga, evidentment, és del tot legítima, i nosaltres en farem el seguiment que pertوقي i parlarem de la repercussió que tingui, només faltaria. I a part establirem, lògicament, un debat al voltant de la qüestió.

El director de Catalunya Ràdio SRG, SA

Jo no afegiré res, perquè diria exactament el mateix que ha dit la Mònica, però pel que fa a la ràdio.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Sí, el senyor Marín ha dit, quan acabava l'última resposta, que era un fet històric i noticable el 10 de juliol. El 29 de setembre també és una data històrica i noticable. La vaga del 10 de juliol va tenir un acompanyament previ informatiu, va ajudar a convocar, tant des del punt de vista dels informatius com des dels anuncis, va ajudar a convocar. I el setembre de l'any passat, el 13 de setembre, hi va haver un referèndum a Arenys de Munt, sis mil ciutadans, una cosa històrica, sens dubte, també noticable, i va tenir els informatius de TV3, prèviament al 13, una hora, nou minuts, quaranta-nou segons, sense comptar *Els matins*, l'*Àgora* i el 3/24. I he dit «previ», he subratllat «previ», perquè és un fet històric i noticable; no dic «durant» ni «després», sinó «previ», perquè la ciutadania de Catalunya, que és un país on s'afectaran milions de ciutadans respecte als seus drets de present i de futur, puguin decidir lliurement, ben informats, amb les assemblees que es fan, amb allò que es tira endavant, perquè el senyor Joan Carles Gallego i el senyor Pepe Álvarez estiguin tant a casa nostra com el senyor López Tena o l'alcalde d'Arenys de Munt.

El president

Gràcies, senyor Miralles.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Perdoni, però...

El president

Senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Entenc el caràcter de pressió i preventiu de la seva pregunta, estem a dia 23 de juliol, i li prego que tingui paciència... Entenc, eh?, la pressió que vostè ens està fent i l'advertiment que ens està fent, però crec que a hores d'ara sabem quina és la nostra feina. A l'*Àgora* els candidats i els polítics hi tenen presència, també els líders sindicals, com vostè sap, abans i després de la manifestació vam tenir-ho ja en la vaga de funcionariat públic. I, per tant, només puc entendre la seva pregunta i el to de la seva pregunta com una desconfiança injustificada per la cobertura que han fet la nostra casa i els nostres serveis informatius de qualsevol esdeveniment que ha sigut d'interès.

El president

Gràcies, senyora Terribas.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb relació a la presència dels joves als mitjans de comunicació (tram. 322-00360/08)

Senyora Figueras, té la paraula per a la pregunta número... (*Algú diu: «No...»*) Sí, sí, sí, 8 –8.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Aquesta, a més, és la meua darrera intervenció en aquesta comissió, i la veritat és que volia preguntar i veure els seus propòsits amb relació a un tema que jo crec que és un informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya sobre el tractament dels joves en els informatius. S'ha fet en diversos mitjans: TV3, el 3/24, la Televisió Espanyola a Catalunya, 8TV, BTV i Maresme Digital TV. Jo crec que és un informe força exhaustiu i que porta unes conclusions que jo crec que són importants i que ens han de fer pensar, no?

Està fet amb joves, sobre quin és el tractament dels joves, entenen «joves» entre quinze i vint-i-nou anys, i el que surt és que, tot i que els joves d'aquesta franja d'edat són el 18 per cent de la població, el temps de paraula que tenen en el total és d'un 3,9 per cent respecte del total en tot el que fa referència als informatius. Però es que, ja quan parlem de les persones que són directament, doncs..., en temes directament relacionats amb persones joves, representa un 2,1 per cent el temps de notícia amb relació a les persones joves. I en el cas de TV3 i 3/24 encara està una miqueta més per sota, que és un 1,9 per cent. La veritat és que és un temps molt baix.

També, d'altra banda, hi ha un altre ítem, com que els actors que intervenen en les informacions relacionades amb les persones joves són majoritàriament persones

no joves en un 65 per cent, no només les que tenen la paraula, sinó els que intervenen. Però inclús arriba la paradoxa que, per exemple, en una notícia –però això passa en totes les televisions, eh?–, doncs, que és entorn del tema de la interrupció voluntària de l'embaràs, de si necessiten o no permís patern quan és entre els setze i disset anys, el temps de paraula és zero en totes les cadenes de televisions analitzades, no?

La veritat és que jo crec que ens ha de fer pensar a tots i... Bé, hi han algunes coses a favor, eh?, com per exemple, doncs, que a diferència del que passa amb les persones no joves, en què apareixen, allò, les dones com a actores en un 25 per cent, i els homes en un 75 per cent, en canvi quan parlem de la població jove els homes són un 53 per cent i les dones un 46. Això vol dir que, mira, hi han coses en què estem prosperant, no?; les dones joves tenen un pes més important també a l'hora d'opinar, encara que com a joves tinguin també aquests estereotips.

Penso que val la pena veure una miqueta si s'han plantejat tot el que el CAC no hi fa recomanacions, què s'han plantejat en aquest sentit, de cara al futur, per millorar aquesta situació, i sobretot, doncs, que els joves estiguin representants en aquell percentatge que els correspon i a més a més que no siguin amb estereotips. Perquè també l'altre tema a comentar és que moltes vegades, quan són notícia, també és per temes més negatius que positius.

El president

Gràcies, senyora Figueras. Té la paraula el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

Jo començo la resposta molt genèricament i passo la paraula a la directora de la televisió. A veure, aquest estudi del CAC és un estudi molt interessant; el fenomen que detecta és un fenomen que afecta tot el sistema de comunicació, i també a nosaltres. I aquí bàsicament, diguem-ne, el que és detecta és la qüestió aquesta que el públic infantil és un públic que com a actor social està menystingut i, quan apareix, apareix de forma problemàtica. És un tema recurrent i està estudiat.

A nosaltres això ens preocupa, diguem-ne, pels dos motius: ens preocupa el fet que aquest públic, aquest actor social, estigui menystingut o que aparegui només com a problema, i també ens preocupa, naturalment, perquè volem que aquest públic se senti interpel·lat per nosaltres. Abans ho comentava quan ens referíem als punts que hem d'atacar, els segments de població a què hem d'arribar amb més força, no?

M'agradaria que la directora expliqués amb més detall, diguem-ne, el que significa el projecte, per exemple, 3x1 i de quina forma això permetrà, pensem nosaltres..., no és l'única iniciativa, però de quina forma això permetrà atacar també aquest problema.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

A veure, en el 3x1, al marge d'intentar satisfer els interessos lògics de l'audiència, no únicament que se sentin ells reflectits, treballarem amb diversos personatges que

corresponen a la nostra joventut, no?: el que està molt interessat per les qüestions, doncs, de la vida a la xarxa, el qui és activista i està ficat en tots els moviments socials..., sempre en positiu, sempre buscant perfils de joves constructius i potenciant l'activitat i no la passivitat dels nostres joves.

Em sembla molt, molt interessant un projecte que hem tirat endavant que es diu *12+1*, amb Triacom, que és un projecte de dotze joves que estan en un auditori, no saben a qui entrevistaran, i entra una persona, coneguda o no coneguda, una persona invident, per exemple, en un dels episodis, o Josep Piqué, o una persona religiosa, l'entrevisten i comparteixen les seves vivències. És un debat esplèndid; bé, més que debat, és una entrevista feta per joves, és un format magnífic, que estarà a la graella del 3x1 i serà una de les estrenes d'aquest canal. És a dir, estem treballant amb els joves per fer-los protagonistes, per donar-los veu.

Com vostè sap, durant aquesta temporada hi ha hagut dues emissions del *Banda ampla* amb públic jove, és a dir que les noranta persones que hi havia a l'estudi eren gent jove, gent universitària, gent de franges d'edat joves, per saber com veien el present. Fa un any, un any i mig, que vam arrencar el *Tags*, que és un programa amb joves preadolescents, és a dir... Vull dir, estem treballant amb els joves.

És veritat que és un públic molt infidel, és veritat que és un públic molt inquiet –molt infidel en el sentit del consum mediàtic, perdoni (*veus de fons*)–, que tenen moltes inquietuds i que viuen de molts *inputs*, i que no estan per la televisió en exclusiva, sinó que consumeixen l'audiovisual d'una altra manera. Triguen una mica a fer-se grans i a tenir uns hàbits més tranquils a què els obliga senzillament el rellotge que tots portem al damunt tot el dia i que ara afortunadament ells no tenen. Però hi estem treballant per vincular-los a continguts que nosaltres considerem constructius i saludables, i segur que vostè en la seva etapa al CAC –que la felicito– podrà fer-ne un seguiment més positiu en l'evolució d'aquest informe, segur.

El president

Moltíssimes gràcies, senyora Terribas. Gràcies a les dues.

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre els motius de la seva dimissió (tram. 312-00247/08) (retirada)

Té la paraula la senyora Joana Ortega. Pregunta número 9.

La Sra. Ortega i Alemany

President, retiro la pregunta.

El president

Gràcies, senyora Ortega.

Preguntes

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les perspectives de futur i els reptes de la corporació (tram. 312-00249/08) i sobre el període transcorregut sota la seva direcció (tram. 312-00250/08)

Té la paraula el senyor Ferran per fer les preguntes número 10 i 11.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president...

El president

Deu i 21 –10 i 21.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. El tipus d'ordenació de preguntes no em permetrà segurament fer un debat com jo pensava que es podria produir en aquesta cambra, perquè la senyora Ortega ha estat molt hàbil retardant la seva pregunta i sap que en té... Però la senyora Ortega també té un petit *handicap*: és que no sap que nosaltres llegim el seu bloc, que és molt interessant (*rialles*), per l'estima que li tenim i també perquè sabem el que diu. I aleshores en el bloc de la senyora Ortega, que segurament pot ser una avançadeta del que ens pugui explicar després, es feia referència a la dimissió o al cessament..., bé, la dimissió o la marxa de la senyora Cullell, i els continguts del que ens explicava allí són una falta de lideratge, una crisi del Govern, una crisi..., en fi, un plantejament catastrofista de tot el que són els mitjans de comunicació, la relació del Govern amb els mitjans, l'elaboració de les lleis, etcètera. I, clar, independentment que hagi parlat o no, doncs, sabem el que pensa, el que diu, pel que escriu, no?

I aquí en tot cas hauríem de fer una apreciació: hi ha un aspecte que és lideratge, i un altre aspecte que és cabdillatge, o sigui, de cabdill. I el cabdillatge consisteix en pensament únic, consisteix en el fet que una persona ho dirigeix absolutament tot, etcètera, que segurament era el model que hi havia amb anterioritat –abans no hi havia lideratge, no?, sinó que hi havia cabdillatge–, i ara, doncs, damunt de la taula ens posa el problema de si hi ha lideratge o no a la ràdio i televisió pública.

I jo crec que el tema es contesta per si sol. Com es pot dir que no hi ha lideratge quan les emissores de la ràdio i televisió pública són líders en aquests moments? Com es pot dir que no hi ha lideratge quan no hi ha cap regressió, quan hi han continguts que són bons, quan hi han nous canals, quan hi ha una política laboral que no es dispara en un sentit negatiu, sinó que s'ajusta al que són les circumstàncies, etcètera? I, per tant, com es pot dir que hi ha una crisi de lideratge quan els sectors privats ens acaben de venir aquí a explicar que no poden resistir el que és la pressió de la ràdio i televisió pública i volen espai, volen aire, volen que els donem no sé quantes coses més? Per tant, alguna cosa deu anar bé, i, malgrat que la senyora Cullell deixi..., vol dir que si

fins ara ha estat al front d'això, i d'això la resultant és aquesta, caldrà felicitar també la senyora Cullell per la part que li correspon d'aquest lideratge profund que ha tingut i que té la ràdio i la televisió públiques.

Però després de la llei que vam fer en aquest Parlament, doncs, vam arribar a la conclusió que la direcció de la ràdio i televisió pública havia de ser més professional, més transversal, despolititzada en la mesura del possible... I potser el que caldria preguntar-se, quan es fan afirmacions del tipus que es van fer o que hem llegit, és si es respecta aquesta filosofia del que és la llei, si l'actitud belligerant que es té en molts àmbits, en àmbits del consell de govern també, presentant contenciosos, muntant realment situacions que no són desitjables des del punt de vista de la discussió, que segurament han portat el senyor Sáez també a estar fart i segurament la senyora Cullell a estar una mica farta d'algunes actituds potser «infantils», entre cometes, doncs, jo penso que aquestes actituds belligerants són les que estan fent malbé el que podria ser un plus afegit en aquest lideratge que tenim i que volem tenir a la ràdio i televisió pública.

I ens parlava en aquest treball de tensions. Clar que hi han tensions. En tot col·lectiu en què hi ha un munt de milions, en què hi han persones, en què hi han continguts, en què hi ha discurs, en què hi ha presa de posició moltes vegades en algunes decisions, han d'haver-hi tensions. O és que no hi han tensions en la confecció de les llistes de Convergència i Unió? Clar que hi han tensions. A tot lloc on hi han relacions humanes, hi han tensions.

I jo ho deixaria aquí. Senyora Cullell, sé que em deu quedar algun minutet, però..., com ho ha vist, senyora Cullell, com ho veu i... endavant.

El president

Gràcies, senyor Ferran. Té la paraula la senyora Cullell. Senyora Cullell, li recordo que s'ajunten dues preguntes i que, per tant, té cinc minuts.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Sra. Rosa Cullell i Muniesa)

Gràcies. Bé, en primer lloc li agraeixo, senyora Ortega, que hagi retirat la pregunta, i també dir-li que en qualsevol cas no anava a fer un llistat de greuges ni de motius per la meua marxa. Crec que el meu projecte professional ha finalitzat i, per tant, he pres la decisió personal de marxar. Crec que quan un marxa ho ha de fer sobretot en positiu i desitjant molt èxit al futur d'una empresa tan important com aquesta.

Com ha estat, aquest període? Ha estat un període difícil, de treball intens, dins d'un entorn dur econòmicament que tots coneixen, i de grans canvis en el mercat audiovisual, de fragmentació d'audiències, de caiguda de la publicitat, de costos elevats en l'empresa pública... Però crec, per tant, que els resultats aconseguits per l'equip directiu i per tots els professionals de la casa són especialment positius.

Què valoro més que cap altra cosa, d'aquests dos anys? Haver format, haver pogut formar un comitè de direcció de la categoria del que té en aquests moments la

corporació. Em sento orgullosa, especialment molt orgullosa, d'haver treballat amb la Mònica Terribas, amb el Ramon Mateu, amb la Teresa Farré, amb el Jordi Alié i amb l'Oriol Aguilà, i també amb tota la resta de directius i professionals de les seves empreses i àrees. Aquest –i m'hauràs de perdonar la parauleta, Mònica– és un equip líder. I ho és, i per això el grup audiovisual de mitjans de Catalunya és un grup líder en aquests moments; no ho era fa dos anys i mig.

En un moment en què tothom parla de la crisi dels mitjans públics, Televisió de Catalunya és l'única autonòmica, l'única que és líder en el seu territori. Després de l'encesa digital, les televisions autonòmiques han perdut molta audiència; són tercers i quarts en el seu territori. Nosaltres, a Catalunya, som primers. Catalunya Ràdio és la generalista més escoltada i la que té més credibilitat. I els portals de la corporació han sumat 1,8 milions d'usuaris.

Em diran: «Això ha sigut un treball dels directors dels mitjans.» Sens dubte. Però els mèrits dels directors dels mitjans els comparteixo una mica, perquè jo crec que un director general o un conseller delegat el primer que ha de fer és formar un bon equip. Jo estic contenta que ells hagin volgut treballar amb mi, i avui els ho vull agrair personalment.

També els he de dir que hem aconseguit aquests resultats, ells han aconseguit aquests resultats en un moment de reducció constant de la despesa, de congelació de la inversió. Ho hem retallat tot menys la qualitat i la producció de continguts. La sostenibilitat econòmica, l'estalvi i l'optimització de recursos han estat gairebé una obsessió. Però havia de fer-ho, i penso que en el futur també ho haurà de fer, si volem ser competitiu.

També els he de dir que aquesta capacitat d'assumir l'esforç de retallar i a la vegada mantenir la qualitat, gràcies a la gran creativitat de tota la gent que treballa a la casa, ens ha donat aquests resultats.

Jo no vull fer res més que dir-los que jo marxo i ho intentaré fer de la millor manera possible. Hem pactat amb el president com fer aquesta transició, i poden estar segurs que la corporació, aquest equip i tots els que treballen plegats en aquest projecte de referència tindran la meva col·laboració fins l'últim dia.

El president

Senyor Ferran, té un minut.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. Un minut que passa molt ràpid, per dir-li, per donar-li les gràcies a la senyora Cullell, i ja ha vist que després de la seva intervenció també amb la meva intervenció he intentat plasmar, doncs, el que penso que és una bona gestió de tot l'equip, no sols de vostès, sinó de tot l'equip de la casa.

Però sí que una petita reflexió política que no arribarà als trenta segons, que és que quan vam pensar la Llei de la «corpo» i la Llei de l'audiovisual alguna gent o alguns grups potser ens vam equivocar, eh? Les vam pensar des d'un punt de vista rousseauià –em refereixo

al senyor de Ginebra–, que creia en el «bon salvatge» i creia en la innocència natural i en la manca de pecat original, no?, en certa manera. I després ens hem adonat que dins d'aquesta dinàmica hi ha molt Maquiavel també de la política.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyora Cullell, si vol...

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Miri, la primera vegada que vaig estar amb el consell de govern nomenat, designat per aquest Parlament, un dels consellers, un amic meu, una persona que va estudiar amb mi i amb qui he tingut una relació llarga i d'amistat, em va preguntar: «Creus que podràs treballar dins d'aquesta estructura de govern?» I jo li vaig dir: «Faré tots els intents, fins a l'últim moment, i necessitarem un equip potent, que treballi intensament, independentment, sense pressions polítiques o intentant deixar-les fora de les seves decisions», i això és el que hem fet fins l'últim dia.

Jo crec que ara el meu projecte aquí ha finalitzat, però estic convençuda i espero que deixin que aquest equip pugui treballar amb independència i amb professionalitat a partir d'ara.

El president

Gràcies, senyora Cullell.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els canvis produïts en la direcció general de la corporació (tram. 322-00351/08)

Té la paraula el senyor Carmel Mòdol per a la pregunta número 11.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor president del consell de govern, permeti'm que abans de dirigir-me a vostè també –perquè després no en tindria ocasió– felicitati la senyora Rosa Cullell tant per la feina desenvolupada com per les paraules que en dos torns li acabo de sentir. Crec que és de justícia que faci aquest reconeixement.

Clar, la meua pregunta és molt senzilla, és la que li toca fer, diguéssim, a un diputat que fa les funcions a la comissió de control, que és preguntar precisament pel que passa i que ens donin la raó –que en part ja ha estat donada– del que ha passat i de com pensen afrontar el futur.

Però m'he d'estendre una mica més amb la meua pregunta, perquè també –encara que sé que probablement serà estèril– haig de continuar fent la mateixa reflexió que fem en aquesta comissió de control des del Grup d'Esquerra Republicana des que es va aprovar la llei,

la nova Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És a dir, desenfocuem i confonem l'objectiu permanentment, i a vegades també ens hi poso a nosaltres, eh?, perquè la qüestió és que deu ser molt difícil extreure's d'aquesta òptica, però les funcions d'aquest Parlament i del consell de govern, d'aquesta comissió parlamentària i del consell de govern, a vegades es desenfocuen. I fer de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals el continuat, diguéssim, camp de batalla d'expressions polítiques que tenen molts altres camps de batalla, més propicis perquè siguin desenvolupades, trobem que és un error; és un error que perjudica en certa manera i que posa en qüestió permanentment l'objectivitat de la seva presa de decisions, la de vostès, la del consell de govern i la de l'equip directiu, dels diversos equips directius, i creiem que és un error que va en contra d'un reconeixement que, en canvi, tenen vostès per part de l'audiència i per part de la valoració del conjunt de la ciutadania, que els reconeix uns factors que de vegades políticament aquí costa molt que els siguin reconeguts, no?, unes propietats o unes característiques.

Llavors, sí que faig aquesta reflexió, perquè em sabria molt greu que les preguntes que vénen a continuació –i ho dic, diguéssim, amb tota la responsabilitat de les paraules– fossin preguntes instrumentals. Crec que no toca, i en aquest sentit dir-ho, manifestar-ho. I el que ara faig és demanar-li al president del consell de govern que ens contesti la pregunta...

El president

Gràcies, senyor Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...què és el que està passant i com ho enfoca en el futur.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Mòdol. Té la paraula el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

El primer cop que vaig comparèixer aquí els vaig expressar el meu respecte personal i el de tot l'equip directiu, el del consell de govern. Nosaltres entenem que vostès són els representats dels accionistes de l'empresa, i per tant respondrem totes les preguntes, siguin còmodes o incòmodes. I de fet per nosaltres aquest exercici és d'una gran utilitat.

Sempre que venim aquí tenim el desig de poder transmetre confiança i tranquil·litat, i una tercera cosa molt important: il·lusió pel projecte. Confiança, tranquil·litat i il·lusió pel projecte. Avui podem comparèixer amb el ple convenciment –i ho poden tenir per ben segur– que estem en condicions de transmetre aquesta triple sensació, aquesta triple voluntat: confiança, tranquil·litat i il·lusió pel projecte.

Com que em sembla que tindrem més temps per explicar, diguem-ne, com s'ha produït tot, el que sí que li puc explicar ara d'entrada és que aquesta confiança

s'entén o s'interpreta bàsicament pel següent motiu. Tot aquest procés ha estat, al meu entendre –i ho he viscut en primera línia–, modèlic, des del punt de vista de la gestió, del diàleg a partir del qual s'ha produït. I és un procés –que no sempre és fàcil– en què, diguem-ne, les tres peces clau, començant pel consell de govern, han tingut una actitud, jo crec, molt, molt, molt exemplar. Ja ho dic, primer el consell de govern; i ho dic aquí perquè –ja ho vaig explicar una altra vegada– jo crec que moltes vegades la imatge pública que hi ha del consell de govern no és justa, és a dir, no s'està ajustant efectivament al paper efectiu que el consell de govern té en el funcionament de la casa. L'actitud de la direcció general, diguem-ne, des que jo en tinc informació directa, és a dir, des del mes d'abril d'aquest any, ha estat en tot moment, diguem-ne, absolutament adequada, i el moment en què això s'ha pogut veure d'una forma més clara ha estat justament aquestes dues o tres darreres setmanes. I finalment, diguem-ne, l'actitud dels equips directius també ha estat molt correcta, impecable, eh?

Per què dic que l'actitud de la directora general ha estat absolutament impecable? Perquè ha permès, bàsicament –i ho diré d'una forma molt directa–..., ha actuat amb generositat per permetre dues coses: per permetre, en primer lloc, diguem-ne, que el nou president del consell de govern tingués prou temps per assentar-se en el càrrec, i amb prou generositat per permetre un calendari de traspàs que pogués permetre que la persona designada per mi per ocupar de forma interina aquest càrrec tingués la possibilitat de rebre tota la informació adequada per tal que el traspàs, la transició, es pugui produir sense cap mena de problema, en la més absoluta de les normalitats.

De moment deixaria la resposta aquí. Si hi ha més preguntes, ja ampliaré la informació.

El president

Gràcies, senyor Marín.

Preguntes

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals relatives a la dimissió de la directora general (tram. 322-00352/08, 322-00353/08 i 322-00354/08) (decaigudes)

Té la paraula la senyora Joana Ortega per a les preguntes número 12, 13 i 14.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. En primer lloc, doncs, li volia agrair al senyor Ferran, que és un diputat experimentat i molt hàbil, que segueixi el meu bloc; jo també segueixo el seu, senyor Ferran. Però veurà que jo sóc coherent i conseqüent i, per tant, escric el que penso i penso el que escric, no? I els enganyaria si els digués que en aquest moment, doncs, no tenim des del nostre grup parlamentari una sensació de tristor per aquest darrer episodi que ha succeït en la cúpula de la corporació

catalana, no? Per nosaltres és un fet important, i ens preocupa –ens preocupa.

Ens preocupa perquè, d'alguna manera, posa en crisi el model i la llei; vostè ja ho deia, senyor Ferran. Ens preocupa perquè, doncs, serà conseqüència d'alguna cosa, la seva dimissió. I ens preocupa perquè assistim en tres mesos a la dimissió, a la segona dimissió d'un alt càrrec, d'un alt membre, doncs, de la cúpula del consell de govern, no? I per tant això pot donar una sensació, doncs, que el vaixell s'enfonsa, pot donar una sensació d'interinitat, pot donar una sensació, com deia, de crisi de model, però també que és impossible gestionar-ho, no?

I jo els deia que torna a posar en crisi el model i la llei perquè primer vam tenir la fugida amb nocturnitat –si em permeten l'expressió–, doncs, del senyor Sáez, eh?, encara no sabem per què; després, la imposició per decret llei fet a mida del nou president –a vostè, senyor Marín, el va nomenar el Govern–, i per tant ens vàrem carregar aquell actiu tan important per nosaltres que és el consens, no?, i ens vam carregar també aquest esperit de la llei que era la desgovernalització.

Jo sempre dic que són les accions i les actituds allò que justifica les idees i no a l'inrevés, no? I el que hem vist, doncs, en aquesta darrera aventura legislativa que va dur a terme el Parlament canviant la llei per tràmit d'urgència, a corre-cuita, sense intentar el consens, d'alguna manera posa en evidència una doble moral: per un cantó anem parlant de desgovernalització, però per un altre el Govern imposa una llei, canvia la llei i el nomena a vostè per un decret llei. En definitiva, doncs, equilibris entre el tripartit.

Ara ho acabem de veure. Ara vàiem com el representant d'Esquerra, d'alguna manera, ja dictava les consignes al president del consell de govern sobre els criteris de la nova..., de la informació electoral. O vàiem com per part d'Iniciativa també, doncs, se'ls demanava o se'ls exigia el que era notícia i què no era notícia. Per tant, escolti, d'alguna manera, doncs, parlen molt de desgovernalitzar, etcètera, però vostès mateixos, senyors del tripartit, es posen en aquest sentit en evidència, no?

I què ha passat? Doncs, que en el si de la corporació vostès han hagut de fer equilibris. I han hagut de fer equilibris perquè tampoc en el si de la corporació comparteixen ni valors, ni actituds, ni projecte. Perquè per un cantó tenim Esquerra, doncs, que critica que els mitjans no són prou afins i que no sintonitzen amb el Govern; per un cantó tenim el PSC que critica aquesta deriva independentista de la televisió i de la ràdio públiques; Iniciativa, que diu què és el que ha de sortir en el TN perquè ha de ser notícia o no ha de ser notícia... I tornem a tenir aquesta deriva. I ara què passa? Doncs, que l'equilibri es torna a trencar, perquè ara dimiteix la directora general, i novament s'ha de buscar aquest equilibri entre vostès.

Sap què passa, senyor Marín? Que vostès han fet avançar, d'alguna manera, la corporació a cops de dimissions i d'imposicions, no? I tot i això, miri, senyor Ferran, som líders en audiència, tot i això som líders en audiència.

Per tant, com deia, posa de manifest aquest segell del tripartit, que inclús ho ha hagut de posar de manifest en el si de la corporació, d'un govern dividit, totalment dividit, esgotat, agònic, i que porta a la corporació la seva lluita per controlar els mitjans de comunicació.

I el més fàcil què és, senyor Ferran? Doncs, el que vostè fa: culpar l'oposició, culpar l'oposició d'aquest nou fracàs en la cúpula de la corporació... I dic «cúpula» perquè no dic «els professionals»; jo crec que els professionals estan fent la seva feina i l'estan fent bé, no? Dimiteix el senyor Sáez? La culpa la té Convergència i Unió. Imposen el senyor Marín? Doncs, perquè és impossible trobar el consens amb Convergència i Unió. Dimiteix ara la senyora Cullell? No sé per què, però segur, eh?, senyor Ferran –vostè ja ho apuntava–, que és culpa de Convergència i Unió. I, per tant, apliquem allò de *piove*, però en comptes de *porco governo*, doncs, «porca oposició», no?

Doncs, miri, deixi'm que jo..., primer vull tirar una llançadora a favor del consell de govern. Jo crec que el consell de govern està fent la seva feina, i celebro el que deia ara el president. I després, per acabar, deixi'm que li digui una cosa, senyora Cullell: jo lamento la seva dimissió, la respecto, la lamento, i a més a més crec que mai en coneixerem les causes; també deixi'm que li ho digui: el senyor Ferran és més aventurat i ell les coneix, no? Però també deixi'm que li digui una cosa: jo li desitjo el millor, li desitjo el millor a nivell personal i li desitjo el millor a nivell professional. Jo crec que encara tenia feina i, per tant, crec que la seva marxa, ja li dic que no sé si sabrem mai a què respon, però encara tenia feina a fer, encara hi han molts reptes en el si de la corporació. I ara assistirem, com dèiem, doncs, a aquesta lluita pel control un altre cop dels mitjans, a veure qui controla una cosa, qui en controla una altra, amb un govern que ja ha tirat la tovallola, que ja ha dit que calen eleccions i, per tant, que ja estem en caiguda lliure.

I, president, jo el que li volia dir és que renuncio a fer les preguntes. Per tant, no espero cap resposta.

Gràcies.

El president

Doncs, moltíssimes gràcies, senyora Ortega.

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre el pla de reestructuració de la corporació i de les seves empreses filials (tram. 312-00248/08)

Té la paraula la senyora Borràs per fer la pregunta número 15.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, gràcies, senyor president. La nostra pregunta ja l'han vista: fa referència al que és, doncs, saber com està la situació del pla de reestructuració de la corporació i de les seves empreses filials. En aquesta comissió s'havia exposat l'inici d'un pla de jubilatons, i voldríem

conèixer si aquest pla de prejubilacions s'està executant o bé s'ha optat per alguna altra fórmula que afecti un redimensionament del personal de la corporació i de les seves empreses filials, i també de quina manera es farà front al cost econòmic que puguin representar aquestes prejubilacions, d'acord amb el pressupost de la mateixa corporació durant aquest any 2010.

El president

Moltes gràcies.

———— **Preguntes**

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals relatives a la dimissió de la directora general (tram. 322-00352/08, 322-00353/08 i 322-00354/08) (decaigudes) (continuació)

(El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)

El Sr. Ferran i Serafini

Un tema d'ordre, senyor president...

El president

Tot el tema que vulgui.

El Sr. Ferran i Serafini

Una qüestió és que la senyora Ortega no desitgi ser contestada, però una altra cosa és que els membres de la mesa que estan contestant les preguntes tenen dret a fer-ho, malgrat que ella renunci al torn, eh?

El president

Senyor, senyor..., lamento molt comunicar-li que la senyora Ortega fa una introducció, que jo hi puc o no hi puc estar d'acord, i retira la pregunta. A partir d'aquest moment que retira les preguntes, no...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Vostè ho sap, senyor president...

El Sr. Ferran i Serafini

No ha retirat la pregunta: ha formulat la pregunta i no espera resposta.

El president

No senyor, no senyor...

El Sr. Ferran i Serafini

És un tema de procediment, senyor president.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Senyor president, si em permet...

El president

Escolteu, a veure, un segon, si us plau...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Em permet una explicació, fent referència a la meua pregunta?

El president

No, no. Esperis un moment; vull acabar amb el senyor Ferran, si importa el diàleg que estàvem mantenint.

Es pot formular un plantejament i acabar retirant la pregunta. Això en vida parlamentària és absolutament legítim i fet per moltíssima gent. N'hi ha suficients antecedents en aquesta sala, en aquesta i si... Bé, perdó, jo anava a dir una cosa... No obre torn perquè és una pregunta, no és un debat. I és així, lamento molt comunicar que és així, que no sigui així... *(Veus de fons.)* Sí que és així.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Senyor president...

El president

Sí, m'he llegit el Reglament.

El Sr. Mòdol i Bresolí

...em permet?

El president

Senyor Mòdol, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

No, ho dic perquè el president del consell de govern, responent-me a mi i sabent que hi havien tres preguntes que anaven en la mateixa direcció... Ho dic perquè, en tot cas, seria..., si la senyora Ortega ha decidit aquesta tàctica, li ho respecto, però entenc que s'hauria de donar com a mínim un minut o dos minuts al president del consell de govern per acabar la resposta. Seria el que toca.

El president

Senyor Mòdol, senyor Mòdol... *(Remor de veus.)* Si us plau, volen guardar silenci? Senyor Mòdol, dintre del re... La senyora Ortega ha fet un plantejament tendent o amb conclusió a la renúncia d'una pregunta. Estem en un tràmit on no s'obre debat, perquè estem en un tràmit purament i simplement de formalització de preguntes, i vostè sap perfectament que en el tràmit de formulació de preguntes, dintre del que és el Reglament del Parlament de Catalunya, no existeix cap altra situació que aquesta, ni tan sols obre debat.

Per tant, aquí, que vostè me diu que s'ha fet una utilització específica... —amb això acabem, els socialistes heu intervingut—, que s'ha fet una actuació específica de la senyora Ortega? Jo li ho puc reconèixer. Però que la senyora Ortega ha actuat parlamentàriament i reglamentàriament d'una manera correcta, això sí que no em queda més remei que comunicar-li-ho.

(La Sra. Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats?

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. El nostre grup parlamentari sol·licita que hi hagi un suport per part dels lletrats d'aquesta pràctica, perquè ens sembla totalment improcedent.

El president

D'acord.

La Sra. Camats i Luis

És veritat... No, permeti'm que argumenti la petició de l'informe, com a mínim. Perquè ens sembla que no és nou el fet que un diputat retiri una pregunta... De fet, la senyora Ortega n'ha retirat dues: en una ha anunciat que retirava la pregunta, i a la següent... I, per tant, és correcte, ho hem fet tots els grups, suposo, en aquesta comissió, en què hi ha una pràctica amb què hi ha dos minuts per fer una pregunta i dos minuts per respondre-la. Entenc que si en el segon cas la senyora Ortega ha utilitzat el seu temps per anunciar-la o per explicar-la –o no sé com ho ha dit vostè, president, «anomenar-la», «introduir-la», i després la retira, entenc que de la mateixa manera la mesa pot tenir dos minuts per interpretar i respondre aquest enunciat sense respondre una pregunta no feta.

Com que nosaltres discrepem de la decisió que ha pres la presidència, voldríem un informe dels lletrats que sostingués aquesta...

El president

Doncs, molt bé...

La Sra. Camats i Luis

...perquè nosaltres no la compartim, senyor president.

El president

No tinc dubte que vostè no comparteix la utilització reglamentària que ha hagut de fer el president. Ja... Me deixa parlar a mi ara, no? Gràcies. (*Veus de fons.*) No, com sempre no. Jo crec que estem en un parlament..., vull dir, suposo que el parlament és parlar per la boca, no per la ment. (*Remor de veus.*) Me deixa concloure? No puc transmetre-li el meu pensament d'una manera orbital; necessito comunicar-l'hi de veu.

Les preguntes, el tràmit parlamentari de pregunta ha estat reiteradament fet com ho estic fent jo en aqueixos moments. Moltes vegades, molts diputats i crec que molts de vostès han fet una introducció de la pregunta i l'han retirada, no solament aquí, sinó en el mateix plenari del Parlament. Segur que en trobarem antecedents.

En tot cas, no hi ha cap problema: agafo, faig meva la seva petició... Senyora secretària, miri's vostè el plenari que ve, senyora secretària lletrada, a la propera comissió ens porta un informe al respecte.

Senyora... Volen contestar la pregunta...?

La Sra. Camats i Luis

Senyor president, simplement perquè, com que vostè mateix ja ens ha anunciat que aquesta probablement..., o algú ha anunciat...

El president

Jo no he dit res d'això, eh? Sobretot no m'atribueixi paraules, que així no m'agrada.

La Sra. Camats i Luis

Molt bé, senyor president; no ho ha dit vostè. Com que hi ha probabilitats que aquesta sigui la darrera de les comissions d'aquest període de sessions, a mi sí que m'agradaria que tan bon punt l'informés estigués, ens fos tramés, encara que no fos en la propera comissió, i que si pogués ser abans, doncs abans.

El president

I tant, cap problema; al contrari, ho faré molt complagut. Però, en tot cas, pensi que abans d'entrar en aquesta reunió li he preguntat a la lletrada secretària quin dia era el de la propera reunió, i d'això és testimoni aquest senyor; i li he dit que és el dia 9 i que la pensava convocar. Sí o no? (*Pausa.*) D'acord.

Per tant, jo no he dit mai que aquesta fos l'última reunió. Això potser ho té... (*La Sra. Camats i Luis intervé sense fer ús del micròfon.*) Bé, jo no vull... Quan vostè diu alguna cosa, atribueixi-la a qui li correspon. (*Remor de veus.*)

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla de reestructuració de la corporació i de les seves empreses filials (tram. 312-00248/08) (continuació)

Senyores i senyors, ens centrem en la contesta de la pregunta de la senyora Borràs? Té la paraula... la directora general, senyora Cullell.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Senyora Borràs, em preguntava vostè pel pla de reestructuració dins de la corporació. Aquest pla va començar a parlar-se dins del consell de govern fa ja bastants mesos. Crec que és una necessitat que té la corporació de reduir la despesa, la massa salarial en aquests moments. S'ha articulat a través d'un pla econòmic i social que contempla també comiats individuals i pacquets de manera selectiva per a un total de 121 persones. És un projecte que crec que s'amortitzarà relativament fàcilment, en dos anys i mig. Crec que és un d'aquells projectes que ajudaran a fer més flexible la corporació.

Pensi que com a objectius tenim, a part de la contenció de la plantilla, que ha anat creixent constantment els darrers anys, la necessitat de millorar l'estructura, especialment reduint comandaments –aquest és un dels objectius–; rejevenir la plantilla també, perquè en pocs anys començarà aquesta plantilla a estar per sobre, amb grups elevats, de cinquanta-cinc anys, i substituir el cost fix per cost variable. Tenim un 90 per cent de cost fix dins de la despesa de personal; crec que reduir aquest cost fix ens pot ajudar a ser més àgils.

Aquest pla s'està portant a terme amb pau social, de manera absolutament pactada, i amb uns ingressos que hem aconseguit negociant amb el Govern, amb la conselleria d'Economia, i també gràcies a l'increment d'ingressos publicitaris de què estem gaudint durant aquest any 2010, que ha millorat considerablement. Per tant, crec que serà un pla que pot assumir-se absolutament dins dels pressupostos 2010, mantenint l'equilibri presupostari i un tancament sense dèficit.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre els objectius de la fusió per absorció d'Activa Multimèdia per part d'Interactiva (tram. 322-00355/08)

Té la paraula la senyora Joana Ortega per a la pregunta número 16, que m'ha dit que la faria la senyora... (*Veus de fons.*) La senyora Borràs –la senyora Borràs–, per a la pregunta –Meritxell Borràs– número 16. Endavant.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé, senyor president. No repreguntaré sobre la 15. Li volíem demanar, doncs, que en el procés de fusió per absorció d'Activa Multimèdia per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió Interactiva, quins són els motius que porten a la modificació, doncs, estructural societària, quins són els deutes i els crèdits d'Activa Multimèdia i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió Interactiva. Voldríem també saber quines són les àrees de negoci d'aquestes dues empreses; d'on provenen els seus ingressos; si ofereixen serveis només a empreses de la corporació o també a tercers i, per tant, tot plegat, això, com es lliga, si és el cas, i finalment, quin és el nombre de treballadors de cadascuna de les empreses.

I això seria bàsicament el que voldríem demanar-li.

El president

Moltes gràcies, senyora Borràs. Té la paraula el senyor president de la comissió de govern.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Perdó, passo la paraula a la directora general.

El president

Ah, d'acord.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Bé, com els deia abans, aquesta casa, aquesta corporació, té una estructura societària que jo considero que és

feixuga, i crec que comparteixo aquest pensament amb el consell de govern.

Una decisió que s'ha pres i que porta bastants mesos d'anàlisi és la fusió de les dues empreses tecnològiques: Activa Multimèdia i Interactiva. Aquestes són dues empreses que treballen per a la mateixa corporació, en molts casos per a Televisió de Catalunya i per a Catalunya Ràdio, i també per a clients externs. Els ingressos vénen essencialment de dins, però també es fan treballs per fora.

Alguns d'aquests ingressos que fem per fora s'estan reduint, no tenen sentit en aquests moments. Per exemple, el teletext està baixant, l'ingrés de teletext, perquè és una via de comunicació que en aquests moments no és gaire vigent; els serveis meteorològics que prestàvem a d'altres cadenes també estan baixant els ingressos... Per tant, s'havia de buscar una solució que econòmicament fos viable, i crec que l'absorció, la fusió d'aquestes dues ens donarà una empresa que podrà treballar tant per dins com per fora, i també potser podrà subcontractar menys i s'haurà de veure com genera uns ingressos diferents, uns ingressos més d'acord amb la realitat del mercat en aquests moments.

Aquesta fusió proporcionarà una reducció de despeses, més o menys, d'uns 3,7 milions d'euros, i també una reducció de comandaments, jo crec que serà factible fer, perquè en una empresa no es necessita el mateix nombre de comandaments que en dues.

Després, una vegada es comenci a posar en marxa aquest projecte de fusió, aquest procés de fusió, que ve de lluny però que també està d'acord amb l'últim decret de govern, que diu que s'ha d'anar a simplificar l'empresa pública, es veurà com anem reduint i com anem, sobretot, generant nous ingressos. Jo crec que és fonamental fer-ho al més aviat possible i àgilment.

També crec –i deixi'm que li ho digui, si em deixa el president, en un segon– que es podrien fer més reestructuracions societàries, que es podrien fer millores en l'estructura societària global de la casa, per fer-la més àgil i menys burocràtica.

El president

Gràcies als dos.

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les raons de l'exempció de pagament de l'espot d'Òmnium Cultural *Somíem* (tram. 322-00356/08)

Té la paraula la senyora De Rivera per fer la pregunta número 17.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señor Marín, durante los días previos a la manifestación en contra de la sentencia del Tribunal Constitucional que tuvo lugar el día 10 de ju-

lio, se emitió un *spot* publicitariu titulat *Somiem*, que promocionava la assistència a esta manifestació y que tenia com lema «Nosaltres som una nació, tenim dret a decidir.» Y el consejo de administración, a pesar de esta *obsessió per l'estalvi* que se ha manifestado en todo lo largo de esta comparecencia, consideró que la emisión de este *spot* estaba exenta de pago, aun cuando su carta de principios establece que la publicidad gratuita solo se contemplará en casos de interés general, relacionados con la función de servicio público que el consejo de administración determine.

La pregunta que hacemos desde Ciudadanos es: ¿qué motivó esta exención de pago a este *spot*? ¿Es que se consideró que una manifestación que tenía como lema «Som una nació, tenim dret a decidir», era una cuestión de interés general y de servicio público?

Desde Ciudadanos vemos con preocupación que la corporación en este caso haya actuado con esta parcialidad y que además haya emitido, también en contra de su carta de principios de actuación, un *spot* de evidente contenido político, con un mensaje político y con la aparición de personajes directamente relacionados con la política, cosa que en estos momentos no está permitida según la carta de principios, porque no estamos en período electoral.

La irregularidad de esta situación está siendo valorada ahora por el CAC, y estamos y estaremos muy pendientes de lo que resuelva, porque los ciudadanos de Cataluña merecen un respeto, que están pagando la televisión pública y viendo cómo ustedes están regalando anuncios políticos a entidades amigas o afines al *tripartit*.

Muchas gracias.

El president

Gracias a usted. Té la paraula el senyor president.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Intentaré ser breu, d'acord amb els requeriments del president. De fet, no estem davant d'una situació excepcional ni especial. Efectivament, hi va haver una proposta d'una entitat per emetre un espot. El consell de govern –no el consell d'administració: el consell de govern– va analitzar el contingut de l'espot. Des d'un punt de vista del contingut no hi havia cap problema per emetre'l, en absolut, no era un espot de contingut polític ni remetia a cap situació política, ni de forma directa ni indirecta. Es podia dubtar, si de cas, sobre la qüestió que se'ns demanava per part de l'entitat, d'exempció de còmput. Davant dels..., diguem-ne, i aquí la cosa no podia estar en la línia fronterera; vull dir, aquí es podia interpretar. En l'altre cas no, en aquest cas sí.

Per tant, el que va acordar el consell de govern, amb bon criteri, al meu entendre, va ser: un cop garantit per part de l'entitat que si el CAC deia que no estava exempt de còmput aquest espot s'hauria de cobrar, un cop garantit això, el que es va acordar va ser traslladar la petició mecànicament al CAC, perquè el CAC decidís si efectivament aquest espot, diguem-ne, estava exempt

de còmput o no. Si el CAC decideix que efectivament està exempt de còmput, doncs, es procedirà al cobrament de l'espot, sense cap altra problema.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'evolució de la publicitat a TV3 i a Catalunya Ràdio (tram. 312-00251/08)

Té la paraula el senyor Joan Ferran per a la pregunta número 18. (*El Sr. Ferran i Serafini diu: «No, el senyor Daniel Font.»*) Senyor Font, té la paraula per a la pregunta número 18.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, president. En diferents ocasions, els grups de la comissió han preguntat sobre publicitat, una i altra vegada, els darrers temps, no? El motiu, com hem comentat altres vegades, és que coincidint amb la crisi econòmica la publicitat en els mitjans tendeix a reduir-se, ha tendit a caure. Les empreses clients es veuen en la situació de retallar despeses, de prioritzar la seva estructura, i la publicitat és un dels retalls immediats que acostumen a caure o que acostumen a reduir.

Segons la dada que ens faciliten, hi ha un 35 per cent de reducció publicitària a la corporació –no sé si la dada és exacta, però és la que tenim en aquests moments. La importància de la publicitat en la corporació i en els mitjans en general és vital des del punt de vista dels resultats anuals. Alguns mitjans fins i tot es financen exclusivament per publicitat, com per exemple determinats formats de premsa escrita que fins i tot es regalen, és a dir, la seva font d'ingressos és la publicitat, no?, bàsicament. Per això és vital per a algunes empreses.

La pregunta en el cas nostre aquí seria si la caiguda de la publicitat implica una caiguda significativa dels ingressos de la corporació i quin impacte té en les eventuais previsions dels resultats de l'any; molt particularment, en els sis mesos que falten per acabar, quina previsió fan en matèria de publicitat i com impactarà en els resultats finals de l'any.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula la senyora Cullerell.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

No, no és que vingui avui amb tot bones notícies i «tot va bé» perquè me'n vaig, eh?, tampoc, però realment la publicitat durant aquests sis mesos ha estat funcionant, sobretot a televisió. L'efecte del tancament de la publicitat a Televisió Espanyola és evident que ens ha afavorit, però també jo crec, i a això li dono molt més

mèrit, una feina, un treball de comunicació transversal, fet per l'estructura comercial de la casa. Tenim posada en marxa, des de fa més o menys un any, una nova estructura comercial absolutament transversal, de grup, que ens està donant molt bons resultats; una direcció al capdavant de la qual està la Neus Comellas, que ha fet una feina esplèndida els últims dos anys, a pesar de la crisi, a pesar de la davallada.

En aquests moments, els sis primers mesos han estat bons per a Televisió de Catalunya; hem tingut increments de l'entorn d'un 25 per cent sobre el pressupost. La ràdio no, la ràdio està patint més la situació del mercat i de la crisi econòmica; aquesta és la realitat. I Interactiva està incrementant les seves vendes, però també per una altra banda li estan caient els ingressos de teletext.

De totes maneres, jo crec que el futur de la comercialització és un futur de venda comercial de tots els canals, transversal, com s'està fent en aquests moments a la corporació des de la direcció d'Estratègia i Marca, i crec que al final tancarem un any que sent cautelosos, sent prudents, penso que estarà un 10 per cent per sobre del pressupost, com a mínim.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

a la directora de Televisió de Catalunya sobre les mesures previstes per a garantir la qualitat i la millora del doblatge en català (tram. 323-00075/08)

Té la paraula el senyor López.

El Sr. López i Rueda

Senyor president, és que és a la directora de Televisió de Catalunya...

El president

Ah, està aquí –està aquí.

El Sr. López i Rueda

Senyora directora, als seus peus.

El president

Perdó. Té la paraula el senyor López per a la senyora Terribas.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora directora, ens preocupa molt la qualitat del doblatge en català que veiem a TV3, i la pregunta, com li hem fet de forma escrita, és quines mesures porta a terme té previstes TV3 per garantir la qualitat i la millora del doblatge, i la qualitat sobretot del doblatge en català.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor López. Senyora Terribas.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

Miri, precisament perquè a nosaltres també ens amoïna molt, aquest any la directora general va animar-nos a repetir, a fer..., a no executar la pròrroga del concurs de les empreses de doblatge, i el vam tornar a fer, precisament, doncs, per continuar monitoritzant de molt a prop el servei que diverses empreses, com vostè sap, per concurs, ens brinden aquests serveis que nosaltres encarreguem. Això no té a veure amb el Servei Català del Doblatge, que, com vostès saben, és un servei diferent, sinó tot allò que nosaltres doblem.

Tenim una persona ara que s'està dedicant exclusivament a vetllar per la qualitat, a jornada completa, d'aquests doblatges. Tenim previst parlar amb les empreses que estan exercint aquest dret per concurs de doblatge, per intentar millorar i vetllar pels drets dels nostres dobladors i que la relació que s'estableix entre aquestes empreses i tercers, doncs, respongui..., com intentem fer-ho en l'ús que nosaltres fem dels nostres contractes amb tercers, establint clàusules que el concurs ja preveïa, de poder garantir la qualitat d'aquest doblatge. Evidentment, aquests tercers són empreses independents i, per tant, nosaltres no tenim la voluntat altra que exigir-los un bon servei i garantir que les coses funcionin.

Però tingui per segur que el servei d'Aliena, que condueix Francesc Illa, té un equip que en aquests moments està prioritzant justament que la qualitat del doblatge sigui bona, i l'equip de lingüistes de l'Ernest Rusinés està molt al damunt d'aquestes qüestions. Perquè el que detectem és que la crisi econòmica, que evidentment ens afecta a nosaltres i que ha fet que les condicions del nostre concurs també s'hagin modificat a raó del context econòmic..., no acabi perjudicant els més febles de la cadena, que al final són aquells qui estan doblant, no?, que són els actors, els directors de doblatge.

És un moment difícil, és evident. Aquest sector depèn molt, massa, de nosaltres, perquè, com vostè sap, no hi ha en aquest moment empreses audiovisuals a Catalunya que apostin pel català en el sentit audiovisual i, per tant, viuen essencialment de la nostra feina. I això fa que en moments de crisi tots patim més, no?, i nosaltres estem preocupats també, com vostè, per aquesta qüestió.

El president

Gràcies al... (*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*)
El senyor López té la paraula...

El Sr. López i Rueda

Tinc temps, no, encara?

El president

La veritat és que no li he posat el temps. O sigui que miri...

El Sr. López i Rueda

Dos minuts i mig, en tindrè prou.

El president

No l'he posat, no l'he posat...

El Sr. López i Rueda

Ja m'ho dirà vostè.

Gràcies, senyora directora. Això és el que vostè ens explica; la realitat que nosaltres veiem és una altra. Vostè ens ho ha dit: el sector del doblatge està en crisi, com està en crisi en general; també es va produir fa quatre o cinc anys una crisi addicional del sector del doblatge, on una empresa, fixi's, participada per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona –i no dic noms, però participada per l'Ajuntament de Barcelona, president, i la Generalitat de Catalunya, vicepresidència– va començar a abaixar preus als dobladors i al doblatge. Abaixar preus..., que van passar de ser treballadors a ser autònoms, quan hi ha alguns tribunals superiors de justícia d'alguna comunitat autònoma que diuen que els actors han de ser assalariats i no autònoms. És a dir, la qualitat, la baixada de qualitat de les condicions que vostè ens deia, va ser provocada per l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Però a nosaltres ens preocupa una altra cosa. Miri, quan nosaltres veiem quin és el preu que es paga per un doblatge d'una pel·lícula en català... Li poso el cas de *Charlie Wilson's War*. El preu en català, de la versió catalana, en total, només dels actors, és de 8.937,29 euros. En castellà què s'està pagant? Doncs, miri, en castellà s'estàn pagant actualment 27.465,60 euros. Però el pitjor de tot, senyora directora, és que el que paga realment TV3 per aquesta pel·lícula ja no són els vuit mil, són 6.863 euros. Com es pot fer un doblatge amb qualitat? I quan a vostès se'ls queixen, vostè els contesta que ja guanyen en documentals el que perden en pel·lícules.

Per tant, a nosaltres ens preocupa molt que vostès, especialment TV3, estiguin provocant aquesta baixada de qualitat del doblatge en català.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor López, moltes gràcies. Senyora Terribas, breument.

La directora de Televisió de Catalunya, SA

A veure, com vostè sap, no és el mateix el mercat espanyol i l'explotació de l'audiovisual en un mercat de 30, 35, 40 milions d'habitants que en el nostre. Per tant, els preus són diferents, tant quan parlem de la qualitat dels nostres dramàtics, que és quatre vegades, el cost, inferior que el que es paga a les televisions privades, i vostè això ho coneix perfectament. Per tant, comparar el doblatge de Televisió Espanyola o de Telecinco amb el nostre és absurd, perquè l'explotació i els marges són diferents en l'explotació dels productes. Per tant, aquesta és una qüestió diferent.

Nosaltres no hem abaixat els preus. Nosaltres hem ajustat el criteri de qualitat tècnica i de les disposicions tècniques dels estudis de doblatge, els hem unificat en un sol criteri i hem establert en el concurs que un 50

per cent fos el preu. Jo he assistit personalment, juntament amb la directora general i els altres responsables d'aquesta qüestió, a l'obertura de pliques i a l'assignació dels projectes, i li puc assegurar, perquè ho hem viscut durant una jornada de tot un dia, que es va fer un procés escrupolós de repartiment.

És cert que a aquestes empreses se'ls encarrega cinema, documental i tota mena de productes. El que aquí passa és que hi ha una pressió molt forta en el sector del doblatge, perquè estan rebent molts pocs encàrrecs –i això dit per les mateixes empreses– que abans rebien de la resta de l'Estat.

El president

Senyora Terribas...

La directora de Televisió de Catalunya, SA

I això sí que ens ho hauríem de plantejar, què està passant aquí. Perquè el nostre sector del doblatge abans era líder en el doblatge a l'Estat espanyol, i en aquests moments les nostres empreses de doblatge no reben encàrrecs de les empreses estatals. I aquesta sí que seria una qüestió a aprofundir, a veure què està passant en aquest sector.

El president

Senyora Terribas...

Pregunta

al president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre l'aplicació del decret de mesures per a reduir la despesa (tram. 322-00358/08)

Senyora Camats, té la paraula per a la pregunta número 20.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Volem preguntar al president del consell de govern o, per extensió, a qui cregui..., sobre l'aplicació del decret que el Govern va aprovar el 29 de maig, de reducció de la despesa i per reduir el dèficit públic, de com s'està aplicant en aquest cas a la corporació i a la complexitat de les seves empreses.

El decret representa una reducció d'aproximadament o de l'equivalent al 2,86 per cent de l'import en despeses de personal. Permet uns marges d'aplicació en funció de la retribució, de fet, hi insta; per tant, una forquilla en funció que els majors salaris tinguin més retenció, més reducció, que no pas els inferiors. A més a més, el decret recomana de forma preferent que la reducció de la despesa de personal es faci amb personal no vinculat al conveni col·lectiu.

I, per tant, el que volem és conèixer com s'està aplicant, si s'està aplicant així i en quina mesura en les empreses de la corporació –abans hem sentit una pregunta relacionada també, amb relació al pla de prejubilacions i els efectes, doncs, que això ha tingut ja a la plantilla–;

si es contempla que pugui sostroure's d'altres partides que no siguin directament les de personal, o s'ha tingut previst, i quines repercussions pot tenir en la mateixa producció de la corporació; si es té previst també, per aplicar aquest decret, que pugui afectar contractes associats o salaris d'aquella gent que treballa *en* la corporació, però no *per a* la corporació, és a dir, que no hi cobra un salari directament, però que treballa, doncs, per a productores que sí que presten el servei, per tant, si també els afecta o es té previst que els afecti en les seves masses salarials.

I permetin-me que constati també que després de la sessió que avui hem tingut, i adreçada molt directament a la directora general –si no, no tindríem oportunitat d'adreçar-nos-hi... Nosaltres respectem, evidentment, la seva decisió i a més a més volem, doncs, reconèixer la feina que ha fet –abans s'ha fet, i vostè mateixa també ha repassat la feina durant aquest període– i desitjar-li, evidentment, tota la nostra sort. Però dir-li que a nosaltres també ens preocupa.

Ens preocupa perquè ve en un moment delicat també, més enllà de les audiències, també ve en un moment en què és la segona dimissió en el consell de govern en poc temps, i, per tant, això és evident que ha de tenir un impacte, per molt que es gestioni bé a la mateixa corporació; ve en un moment en què estem veient reiteradament que l'oposició en el Parlament, l'oposició al Govern ha trobat un terreny de joc abonat en la corporació per aquesta dinàmica de govern i oposició, i la corporació ha estat permanentment en el terreny de joc d'aquesta confrontació partidista i política.

Per exemple, ens ha semblat sincerament ridícul quan s'acusava el meu grup parlamentari de dirigir els telenotícies. Tant de bo totes les direccions dels telenotícies tinguessin tanta llum i taquígrafs com la que pugui fer el meu grup parlamentari des d'aquesta sessió, i malauradament ens sembla que no són sempre així.

Ens...

El president

Senyora...

La Sra. Camats i Luis

...preocupa –senyor president, ja acabo– que aquesta voluntat de la llei de despartiditzar la corporació a vegades estigui tan lluny de la realitat i, mentrestant, que tinguem una realitat a fora..., s'ha parlat, doncs, de la davallada de la publicitat, una situació de crisi, o com la compareixença que hem tingut fa uns moments: l'Associació...

El president

Senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

...Catalana de Ràdio –i acabo, president, ara ja sí–...

El president

No abusi de mi.

La Sra. Camats i Luis

...que ens demanava que eliminem la publicitat de Catalunya Ràdio...

El president

Gràcies...

La Sra. Camats i Luis

...i alhora, per exemple, els mateixos grups demanem...

El president

Senyora Camats.

La Sra. Camats i Luis

...que Catalunya Ràdio mantingui el seu lideratge i la seva qualitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Camats. Té la paraula el senyor Marín.

El president del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

Sobre la pregunta específica que ha fet al començament, de fet ja en vam parlar en l'anterior compareixença, sense tenir encara aplicació específica. Avui ja en podem parlar de forma més concreta i, per tant, li demano a la directora general que expliqui com, efectivament, s'ha dut a terme aquesta aplicació.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

Sí, miri, en primer lloc, agrair-li les seves paraules sobre la feina feta i dir-li que entenc que tingui preocupació, però jo estic convençuda que aquesta casa té un equip directiu, uns professionals magnífics, que tiraran endavant tots els projectes que s'han posat en marxa fins ara, i continuarem líders i continuarem tancant pressupostos equilibrats; ho espero sincerament. També estic d'acord, potser, que potser s'haurien de revisar la llei i veure com..., assegurar-se que el partidisme no entri dins de la corporació. Ho ha dit vostè, i li agafo les paraules.

Dit això, com afecten les empreses de la corporació les mesures de reducció? Nosaltres vam aprovar un acord, vam aprovar un acord al consell de govern que s'està aplicant amb rigor. Es va començar a aplicar ja fa uns dies i aplicarem la reducció de les despeses..., s'han aplicat ja en les nòmines. El 2,86 per cent que vostè diu s'aplicarà en partides diverses, que no seran de personal, a les societats mercantils. En canvi en la corporació, evidentment, s'ha hagut d'aplicar el 5 per cent en les nòmines del personal, i això ha creat una certa distorsió i desigualtat entre els grups i els col·lectius de treball, que a mi tampoc em sembla el més adient, el millor, però és el que diu el decret, i ho fem així.

Per una altra banda, tenim un tema que a mi sí que em preocupa; crec que les mesures de retall s'aplicaran de manera rigorosa i exacta, però hi ha un tema que jo

crec que no podem aplicar i que així ho hem comentat al Govern, i és la retallada d'inversions, perquè la retallada d'inversions en un 10 per cent afectaria el fons de producció de Televisió de Catalunya, que és despesa de funcionament. I per tant, en aquest sentit, i d'acord amb el consell de govern, hem fet un informe a Economia, i estem esperant la resposta a veure si aquesta retallada d'inversió no cal que la fem o la podem negociar. Estem negociant amb ells.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

al director de Catalunya Ràdio sobre la situació de la corporació d'acord amb els darrers estudis d'audiència (tram. 323-00076/08)

Té la paraula el senyor Ferran per a la pregunta número 22.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president, superràpid. Hi han coses que no cauen en picat i que més aviat es mantenen i van a l'alça, que són les audiències. Ens agradaria que el director de Catalunya Ràdio ens fes una valoració dels darrers estudis d'audiència, com ho veu i si és una constant, si veu que és una sèrie que podem seguir confiant en ella, en aquest sentit.

El president

Gràcies. Senyor director.

El director de Catalunya Ràdio SRG, SA

Els darrers estudis d'audiències..., especialment el de l'EGM ha estat un bon estudi per a Catalunya Ràdio; de fet, tanca el cicle de la temporada, i ja es poden llegir dades de l'acumulat, no? Ara fa un any, Catalunya Ràdio era, en el rànquing, tercera; avui és, en el rànquing, primera. Catalunya Ràdio ha experimentat un creixement d'un 32 per cent en aquest curs, però Icat FM ha experimentat un creixement d'un 52, Catalunya Música d'un 48 i Catalunya Informació d'un 34. Hem incrementat el *share*, la progressió del *share* ha estat creixent, vam començar..., crec que en aquest període d'un any el creixement ha estat d'un 3,6. I, si recorden vostès que parlàvem de la importància dels oients a P2, en dèiem, dels que tenen Catalunya Ràdio com a segona opció, dels que han escoltat Catalunya Ràdio en els últims trenta dies, ara fa un any en teníem 860.000, ara en tenim 1.042.000.

Dir-los també que ara fa un any els deia que els lideratges a Catalunya eren circumstancials, no eren lideratges consolidats, com ho són a la resta de l'Estat; això ho continuo dient ara. Diguem-ne, la diferència entre la primera cadena de Catalunya Ràdio, amb 565.000 oients, i RAC-1, amb 564.000, és de 1.000 oients de diferència, en un estudi que té un marge d'error d'un 8 per cent.

El creixement que s'ha produït en consum en aquest últim EGM és sorprenent, perquè normalment és un EGM de caiguda, i en canvi hi ha hagut un creixement de vuit punts en el consum, quan a Espanya ha estat del 2 per cent. Jo crec que també aquí hem parlat molt de dents de serra, i aleshores penso que són uns resultats extraordinàriament bons i que normalment, després d'unes pujades tan importants en un estudi –això és un estudi, després la realitat va per una altra banda–, doncs, després de pujades tan potents, acostumen a haver-hi correccions i rectificacions. No em sorprendria veure-la en l'últim EGM de l'any.

Dir que jo estic satisfet de com s'ha treballat al llarg de l'any. Hi ha hagut un esforç col·lectiu del conjunt de treballadors de la casa molt potent, hi ha hagut un suport imprescindible de la direcció general, de Rosa Cullell, suport dels dos presidents que jo he viscut en aquesta temporada, complicitat de Mònica Terribas i un debat extraordinari, jo crec que també complicitat, diria, del consell de govern. Per tant, és un any que jo valoro amb satisfacció.

Dir-los que jo crec que no estem ni a mig camí. Diguem-ne, també els ho vaig dir ara fa un any, que la feina, que la ràdio, la reconstrucció de gralles...

El president

Senyor director...

El director de Catalunya Ràdio SRG, SA

...de ràdio –acabo– és feina de temps. Jo crec que no estem a mig camí, i sé que per a l'any que ve hem de seguir treballant, i per això, si cal, hi posarem plus de responsabilitat, dedicació, del que calgui.

El president

Moltíssimes gràcies.

Pregunta

a la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre l'anomenada «guerra del futbol» (tram. 312-00252/08)

Té igualment la paraula el senyor Ferran per a l'última pregunta, la número 23.

El Sr. Ferran i Serafini

L'última pregunta, per aprofitar per felicitar la gestió, que en lloc d'estar en declivi està en auge.

L'última pregunta és sobre els temes de com tenim la qüestió del futbol. No sé si dir-ne «guerra», «contenció», etcètera, però sempre és bo saber si podem gaudir de futbol o no, què consta, què no consta, etcètera.

El president

La senyora Cullell té la paraula.

La directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Gràcies per donar-me l'última pregunta, perquè em donarà també temps suficient per agrair-los a tots el seu suport.

El futbol..., gaudirem de futbol, gaudirem aquest agost de les pretemporades de Barça i d'Espanyol, de la prèvia de la Champions League, de l'inici de la Lliga –espero– el 28 d'agost i, a partir de setembre, de la Lliga, de la primera fase de Champions, de la Supercopa d'Europa i d'alguns partits de la Copa del Rei. La guerra del futbol jo crec que és una cosa que tangencialment ens afecta, però estic convençuda que no ens impedirà gaudir dels partits i que en puguin gaudir també els ciutadans de Catalunya.

Dit això, gràcies per tot. Gràcies a l'equip; ha estat un plaer treballar amb vosaltres, també amb els que no són avui aquí. Gràcies als amics que hi estaven abans i continuen a la corporació. A tots els professionals de la casa. Al consell de govern, per haver decidit per unanimitat en el seu moment el meu nomenament. Al president, per aquests mesos de treball. A l'Albert Sáez per uns anys de treball i de complicitat que per a mi van ser importants. I a tots vostès, a tots els diputats, moltes gràcies; he après molt, crec que encara no aconsegueixo quadrar els temps, però ha estat un plaer estar amb vosaltres, i espero que ens continuarem veient en altres llocs i en altres moments.

El president

Moltíssimes gràcies.

Senyores i senyors diputats, abans de plegar, quatre coses.

Primer, d'acord amb l'interès de la senyora Camats, la senyora secretària farà un informe, jo també faré el meu, i la Mesa decidirà. *(Veus de fons.)* La Mesa..., la Mesa, la taula decidirà.

(La directora de Televisió de Catalunya, SA, intervé sense fer ús del micròfon.) Esperis un moment, senyora Terribas. El dia 9, si no m'he equivocat, és divendres de setembre... *(Veus de fons.)* El dia 9 de setembre hi ha... El primer divendres de setembre, quin és? *(Veus de fons.)* Deu. *(Algú diu: «Però és inhàbil.» Remor de veus.)* Bé, doncs, el dia 15 queda convocada la sessió. I no riguin. El 15, queda... *(Veus de fons.)* Estic convocant la comissió per al dia 17 de setembre. No marxin.

Segona, a veure, permetin-me, jo crec que en nom de tots, acomiadar la senyora Cullell agraint-li el treball realitzat, oferint-li les meves disculpes per si en alguna cosa jo m'he equivocat –segurament en més d'una.

I la següent, dir que, home, senyora Cullell, vostè té l'estrany mèrit que és la primera vegada que aquesta comissió pot acomiadar alguna persona de la cúpula dirigent *(rialles)*; fins ara ha resultat impossible. Ho dic perquè els altres senyores i senyors, quan marxin, mirin de seguir el seu exemple. És el primer cas que es produeix que podem acomiadar. Molt agrait.

I finalment, la quarta, desitjar-los bones vacances a tots vostès.

Moltíssimes gràcies, fins a la propera.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i vuit minuts.